

ZAKLÍNAČ

PANI JAZERA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač VII – Pani Jazera

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski
Zaklínač VII – Pani Jazera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ VII

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ VII

PANI JAZERA

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

© 1999, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“

Translation © Karol Chmel, 2017

Cover design © Jakub Šimjak, 2021

Map illustration © Brian Terrero, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2088-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3273-4 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3274-1 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3275-8 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

*We are such stuff
As dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep*

William Shakespeare

*A cválali ďalej, až prišli k jazeru s vodou rozlievajúcou sa krásne
naširoko. A rovno prostred toho jazera uvidel Artuš ruku bielym
atlasom zahalenú, meč prenádherný stískajúcu. Potom všetci uzre-
li pannu, ako odvážne kráča po vodnom zrkadle.*

– Čože je to za pannu zázračnicu? – spýtal sa Artuš.

– Volajú ju Pani Jazera, – odpovedal Merlin.

Thomas Malory,
Le Morte Darthur

KAPITOLA PRVÁ

Jazero bolo začarované. Mimo akýchkoľvek pochybností.

Po prvé, ležalo tesne vedľa ústia zakliatej doliny Cwm Pwcca, doliny tajomnej, večne zahalenej hmlou, vychýrenej čarami a magickými javmi.

Po druhé, stačilo sa pozrieť.

Vodná plocha bola hlboko, sýto a nezmútene modrá, doslova ako vybrúsený zafír. Bola hladučká ako zrkadlo, až do takej miery, že štíty masívu Y Wyddfa, čo sa v nej odrážali, vyzerali v tom odraze krajšie ako v skutočnosti. Od jazera vial osviežujúci chladný vánok, no dôstojné ticho nekalilo nič, ani plesknutie ryby či zaškriekanie vodného vtáka.

Rytiera striaslo od toho zvláštneho dojmu. Namiesto toho, aby pokračoval v jazde po horskom chrbte, však zvrtol koňa nadol, k jazeru. Ako ho len priťahovala magnetická moc čara, čo driemalo tam dole, na dne, v hlbine. Kôň kráčal placho pomedzi roztrieštené skaly, tichým odfrkávaním dával najavo, že aj on cíti magickú auru.

Keď rytier zišiel dole na breh, zosadol z koňa. So žrebcom za sebou pristúpil celkom k okraju vody, kde sa drobná vlnka hrala s pestrofarebnými okruhliakmi.

Kľakol si, drôtená košeľa zašramotila. Do spojených dlaní nabral vodu, čím vyplašil rybičky, malé a živé ako ihličky. Pil opatrne a pomaly, od ľadovo studenej vody mu trpeli pery aj jazyk, rozboleli ho zuby.

Keď znovu naberal vodu, dorazil k nemu zvuk; niesol sa ponad hladinu jazera. Zdvihol hlavu. Kôň odfrkol, ako keby potvrdzoval, že to začul aj on.

Nastražil uši. Nie, nebola to ilúzia. To, čo počul, bol spev. Ženský. Či skôr dievčenský.

Rytier – ako všetci rytieri – vyrástol na piesňach bardov a na rytierskych príbehoch. A v tých, v deviatich prípadoch z desiatich, dievčenský spev alebo volanie znamenali iba vábenie a rytieri, čo sa za ním vydali, spravidla uviazli v pasci. Nezriedka smrteľnej.

Zvedavosť ho však premohla. Rytier mal, koniec koncov, ešte len devätnásť. Bol mimoriadne odvážny a veľmi nerozvážny. Preslávil sa jedným, všeobecne známy bol podľa druhého.

Presvedčil sa, či sa meč dobre šmýka z pošvy, potom potiahol koňa a vybral sa po brehu tam, odkiaľ zaznieval spev. Nemusel ísť ďaleko.

Pobrežie bolo posiate bludnými balvanmi, celkom čiernymi, vyhladenými tak, až sa ligotali, človek by povedal, že to sú hračky obrov, nedbanlivo sem nahádzané a zabudnuté po bujarej zábave. Iné ležali vo vode jazera, černeli sa tesne pod priehľadnou hladinou. Niektoré vyčnievali nad vodu, omývané vlnami vyzerali ako chrbty leviatanov. No najviac balvanov ležalo na brehu, od okraja jazera až po les. Viaceré, ponorené v piesku, vyčnievali len čiastočne, ponechávali na predstavivosť, aké veľké sú v skutočnosti.

Spev, čo rytier počul, doliehal práve od tých pobrežných. No spievajúce dievča zostávalo neviditeľné. Potiahol koňa, pričom ho pridržieval za ohlávku a nozdry, aby neerdžal a neodfrkoval.

Šaty dievčiny ležali na jednom z balvanov vyčnievajúcich z vody – tento bol plochý ako stôl. Ona sama, nahá, ponorená po pás, sa umývala, čľapkala sa vo vode, a pritom si pospevovala. Rytier jednotlivé slová nerozpoznal.

A nečudo.

Dievčina, a na to by hádam stavil hlavu, nebola človek z mäsa a kostí. Svedčilo o tom útle telo, čudná farba vlasov, hlas. Bol si istý, že keby sa otočila, uvidel by veľké mandľové oči. A keby si odhrnula popolavé vlasy, zazrel by ostré, špicato zakončené ušné lalôčky.

Bola to obyvateľka Faërie. Víla. Jedna z Tylwath Tég. Jedna z tých, ktoré Piktovia a Íri nazývali Daoine Sidhe, Národ Hôr. Jedna z tých, ktorých Sasi nazývali elfovia.

Dievča na chvíľu prestalo spievať, ponorilo sa až po krk, kýchlo, zaprskalo a celkom obyčajne zahromžilo. Rytiera to však nepomýlilo. Víly, ako je všeobecne známe, vedia nadávať v ľudskej reči. Neraz oveľa škaredšie ako koniari. A veľmi často takéto zahromženie znamenalo iba úvod k nejakému zlomyseľnému žartu, aké víly s obľubou vystrájajú – napríklad zväčšiť niekomu nos do veľkosti šalátovej uhorky alebo zmenšiť niekomu mužstvo na rozmery zrnka hrachu.

Rytiera neprítahovala ani prvá, ani druhá eventualita. Už-už sa chystal diskrétno zacúvať, keď ho zrazu prezradil kôň. Nie, nie jeho vlastný žrebec, ktorý sa správal pokojne a ticho ako myška. Prezradil ho vílin kôň, vraná kobyla, ktorú si spočiatku rytier medzi balvanmi nevšimol. Teraz smolne čierna kobylka prehrabla kopytom štrk a zaerdžala na privítanie. Rytierov žrebec trhol hlavou a zdvorilo odpovedal. Ponad vodu sa niesla ozvena toho zvuku.

Víla vyskočila z vody, na chvíľku sa predviedla rytierovi v celej svojej oku milej kráse. Vrhla sa ku skale, na ktorej ležal jej odev. No namiesto toho, aby schmatla nejakú košielku a skromne sa zahalila, elfka uchopila meč, vytrhla ho z pošvy a mimoriadne efektne ním zavírala vo vzduchu. Trvalo to len krátku chvíľku, potom si víla čupla či kľakla, skryla sa do vody až po nos, nad hladinou držala len vystretú ruku s mečom.

Rytiera to zaskočilo, pustil uzdu a zohol koleno, aby pokľakol na mokrom piesku. Hneď totiž pochopil, koho to má pred sebou.

– Buď pozdravená, – zabľabotal a vystrel ruky. – Je to pre mňa veľká česť... Veľká pocta, ó, Pani Jazera. Ten meč prijímam...

– A čo takto vstať z kolien a otočiť sa? – vystrčila víla tvár nad vodu. – Čo takto prestať zízat? A nechať ma obliecť sa?

Poslúchol.

Počul, ako špliecha, vylieza z vody, ako šelestí šatstvom, ako potichu hromzí, keď si ho natahuje na mokré telo. Zatiaľ obdivoval vranú kobylu so srstou hladkou a ligotavou ako krtí kožuštek. Bol to bezpochyby kôň ušlachtilého pôvodu, zaručene rýchly ako vietor, zaručene začarovaný. Bezpochyby je to tiež obyvateľ Faërie, ako aj jeho majiteľka.

– Môžeš sa otočiť.

– Pani Jazera...

– A predstaviť sa.

– Som Galahad z Caer Benicu, rytier kráľa Artuša, pána zámku Camelot, vládcu Letnej Krajiny, ale aj Dummonie, Dyfneintu, Povyssu, Dyfedu...

– A Temeria? – prerušila ho. – Redania, Rivia, Aedirn? Nilfgaard? Hovoria ti niečo tie mená?

– Nie. Nikdy som ich nepočul.

Pokrčila plecami. V ruke držala okrem meča aj topánky a košeľu, už vypranú a vyžmýkanú.

– To som si myslela. A aký deň roka dnes máme?

– Je, – otvoril ústa, nadmieru začudovaný, – druhý spln po Beltane... Pani...

– Ciri, – zamrmľala mechanicky, pričom mrvila plecami, aby sa jej lepšie usadil odev na schnúcej pokožke. Rozprávala čudne, oči mala zelené a veľké.

Inštinktívne si odhrnula mokré vlasy a rytier mimovoľne vzdychol. Nielen preto, že jej ucho bolo obyčajné, ľudské, v ni-jakom prípade nie elfské. Líce mala zdeformované veľkou škaredou jazvou. Poranili ju. Vari je možné poraniť vílu?

Všimla si ten pohľad, prižmúrila oči a zmraštila nos.

– Veru tak, jazva! – vyhlásila so svojím prekvapujúcim prízvukom. – Čo tak vystrašene zízaš? Je hádam jazva pre rytiera až také čudo? Alebo je až taká ohavná?

Pomaly, oboma rukami si zložil kapucňu z krúžkovej ocele a odhrnul si vlasy.

– Pre rytiera to skutočne nie je nič zvláštne, – odpovedal bez mladíckej pýchy a ukázal na vlastnú, sotva zahojenú ranu, čo mu pretínala tvár od sluchy až po spodnú sánku. – A ohavné sú len jazvy na cti. Som Galahad, syn Lancelota du Lac a Elaine, dcéry kráľa Pellesa, pána na Caer Benicu. Túto ranu Breunis mi spôsobil. Jeden nemilosrdný, nečestný przniteľ panien, kým som ho v čestnom súboji neporazil. Som si istý, že som hoden z rúk tvojich prijať tento meč, ó, Pani Jazera...

– Prosím?

– Meč. Som pripravený ho prijať.

– To je môj meč. Nikomu nedovolím, aby sa ho dotkol.

– Ale...

– Ale čo?

– Pani Jazera vždy... Vždy sa predsa vynorí z vody a obdaruje mečom.

Istý čas mlčala.

– Rozumiem, – ozvala sa napokon. – Nuž čo, aký kraj, taký mrav. Lutujem, Galahad, či ako sa to vlastne, ale evidentne si nenatrafil na tú Paniu, na ktorú si natrafiť chcel. Ja nič nerozdávam, a už vôbec si nič nenechám vziať. Aby bolo celkom jasné.

– Ale veď, – osmelil sa, – prichádzate z Faërie, Pani, alebo sa mýlim?

– Prichádzam, – vyhlásila po chvíli a jej zelené oči, ako sa zdať, nazreli do priepasti priestoru a času, – prichádzam z Rivie, z mesta s rovnakým názvom. Od jazera Loc Eskalott. Priplávala som sem na lodi. V hmle. Brehy som nevidela. Počula som len erdzanie Kelpie... Mojej kobyly, čo bežala za mnou.

Rozprestrela mokrú košeľu na kameň. A rytier si opäť vzdychol. Košeľa bola vypraná, ale nedôsledne. Stále sa na nej vynímali škvrny od krvi.

– Priniesol ma sem riečny prúd, – pokračovalo dievča. Buď nevidelo, čo si všimol, alebo predstieralo, že si to nevšimlo.

– Riečny prúd a čaro jednorožca... Ako sa volá toto jazero?

– Neviem, – priznal. – Toľko je jazier tu v Gwynnede...

– V Gwynnede?

– Pravdaže. Tamtie hory sú Y Wyddfa. Keď ich má človek po ľavej ruke a ide cez lesy, po dvoch dňoch dôjde do Dinas Dinlleu, ďalej do Caer Dathal. A rieka... Najbližšia rieka je...

– Nezáleží na tom, ako sa volá najbližšia rieka. Nemáš niečo na jedenie, Galahad? Umieram od hladu.

– Prečo sa tak na mňa pozeráš? Bojíš sa, že zmiznem? Že uletím do neba s tvojím suchárom a klobásou? Neboj sa. V mojom vlastnom svete som sa čosi navysrážala a zamiešala osudy, takže by som sa tam chvíľu nemala ukazovať. Pobudnem teda určitý čas v tom tvojom. Vo svete, kde márne v noci hľadám na nebi Draka alebo Sedem Kôz. Vo svete, v ktorom je akurát druhý spln po Belleteyn, a Belleteyn sa vyslovuje Beltane. Prečo sa na mňa tak pozeráš, pýtam sa!

– Nevedel som, že víly jedia.

– Víly, čarodejky aj elfky. Všetky jedia. Pijú. A tak ďalej.

– Prosím?

– To je jedno.

Čím pozornejšie si ju obzeral, tým viac sa vytrácala čarovná aura, tým viac pôsobila ako človek, obyčajne, ba celkom všedne. Vedel však, že taká nie je, nemôže byť. Nemožno stretnúť obyčajné dievča na úpätí Y Wyddfa v blízkosti Cwm Pwcca, tobôž nahé sa kúpať v horskom jazere a prať si tam zakrvavené ko-

šielky. Nezáleží na tom, ako to dievča vyzerá, pozemská bytosť to byť nemôže. Napriek tomu si Galahad už celkom voľne a bez nábožného strachu obzeral jej myšacie vlasy, ktoré sa teraz, keď uschli, na jeho údiv ligotali prúžkami striebrobielej sivej. Hľadel na jej útle ruky, malý noštek a bledé pery, na jej mužský odev trochu čudného strihu, ušitý z nezvyčajne husto tkanej jemnej látky. Na jej meč, zvláštny konštrukciou a zdobením, no v nijakom prípade nepôsobiaci ako parádna ozdoba. Na jej bosé nohy, oblepené zaschnutým pobrežným pieskom.

– Aby bolo jasné, – ozvala sa, ako si trela pätu o pätu, – ja nie som elfka. Čarodejka, to znamená vedma, to som... i keď trochu netypická. Eee, možno vôbec nie som...

– To mi je ľúto, naozaj.

– A čo ti je akože ľúto?

– Hovorí sa... – začervenal sa a zajachtal. – Vraj víly, ak sa im podarí stretnúť mládencov, zavedú ich do Elflandu a tam... Pod lieskovým kríkom, na koberci z machu si navzájom prejavia...

– Chápem, – fľochla rýchlo naňho a vzápätí si odhryzla kus klobásy.

– Pokiaľ ide o krajinu elfov, – prehltla a pokračovala, – pred istým časom som odtiaľ ušla a vôbec sa neponáhľam vrátiť sa späť. A pokiaľ ide o vzájomné prejavy na koberci z machu... Naozaj si nenatrafil na tú Paniu, čo si hľadal, Galahad. Aj tak ti však pekne ďakujem za ochotu.

– Pani! Nechcel som uraziť...

– Nemáš dôvod sa ospravedlňovať.

– Všetko je len pre to, – vyhrkol, – že ste taká mimoriadne krásna.

– Ešte raz ďakujem. Ale aj tak z toho nebude nič.

Istý čas mlčali. Bolo teplo. Slnko stojace v zenite príjemne zo-hrievalo kamene. Ľahučký vetrík zvilnil hladinu jazera.

– Čo znamená... – ozval sa náhle Galahad čudne vzrušeným hlasom. – Čo znamená kopija s krvácajúcim hrotom? Čo zna-

mená a prečo trpí Kráľ s prepichnutým stehnom? Čo znamená panna v bielom, čo nesie grál, striebornú nádobu...

– A okrem tohto, – prerušila ho, – sa cítiš dobre?

– Ja sa len pýtam.

– A ja nerozumiem tvojej otázke. Je to nejaké dohodnuté heslo? Signál, podľa ktorého sa spoznajú zasvätení? Vysvetli mi to, prosím ťa.

– To veru nedokážem.

– Tak prečo si sa pýtal?

– Nuž lebo... – zarazene sa krútil. – No, skrátka... Jeden z našich sa nespýtal, keď mal príležitosť. Zabudol, že má jazyk, alebo sa hanbil... Nespýtal sa, a tak sa udiala kopa nepríjemností. A odvtedy sa pýtame vždy. Pre každý prípad.

– Žijú v tomto svete čarodejníci? No vieš, takí, čo sa venujú mágii. Mágovia. Vedia.

– Je tu Merlin. A Morgana. Ale Morgana je zlá.

– A Merlin?

– Niečo medzi.

– Nevieš, kde ho možno nájsť?

– Akožeby nie! V Camelote. Na dvore kráľa Artuša. Práve tam sa aj ja zberám.

– Je to ďaleko?

– Odtiaľto do Povyssu k rieke Hafren, potom po toku Hafrenu do Glevumu, k Moru Sabriny, a odtiaľ je už blízko na roviny Letnej Krajiny. Dohromady asi tak desať dní jazdy...

– Pridáleko.

– Dá sa to, – zajachťal, – o čosi skrátiť, keď sa ide cez Cwm Pwcca. Ale to je zakliata dolina. Je tam strašne. Žijú tam Y Dynan Bach Têg, zlostní krpáni...

– A ty čo, meč nosíš na parádu?

– Čo zmôže meč proti čarám?

– Zmôže, zmôže, neboj sa. Ja som zaklínačka. Počul si niekedy niečo také? Ech, jasné, nepočul. A tvojich krpáňov sa nebojím. Medzi trpaslíkmi som mala veľa známych.

No určite, pomyslel si.

– Pani Jazera?

– Volám sa Ciri. Nevolaj ma Pani Jazera. Spája sa mi to so zlými a nepríjemnými spomienkami. Tak ma volali tamtí, v Krajine... Ako si tú krajinu nazýval?

– Faërie. Alebo, ako vravia druidi: Annwn. A Sasi ju volajú Elfland.

– Elfland... – prehodila si cez plecia károvaný piktský pléd, čo od neho dostala. – Bola som tam, vieš? Vošla som do Veže Lastovičky a báb, už som sa našla medzi elfmi. A oni ma práve takto volali. Spočiatku sa mi to dokonca páčilo. Lichotilo mi to. Až do chvíle, keď som pochopila, že v tej krajine, v tej veži a pri tom ich jazere nie som nijaká Pani, ale vlastne väzeň.

– Tak to tam, – nevydržal, – si si poškvrnila košeľu krvou?

Dlho mlčala.

– Nie, – ozvala sa napokon a hlas akoby sa jej mierne zachvel.

– Tam nie. Máš bystré oko. Nuž, pred pravdou neujdeš, niet prečo pchať hlavu do piesku... Áno, Galahad. V poslednej dobe som sa často poškvrnila. Krvou nepriateľov, ktorých som zabíjala. A krvou blízkych, ktorých som sa usilovala zachrániť... no napokon mi umierali v náručí... Prečo sa na mňa tak dívaš?

– Neviem, či si božstvo alebo smrteľná panna... Alebo si jedna z bohýň... Ale ak si aj ty účastná pozemského údely...

– Ak by si bol taký láskavý, k veci.

– Rád by som, – Galahadovi vzbĺkol v očiach plamienok, – počul tvoj príbeh. Nemohla by si mi ho porozprávať, ó, Pani?

– Je dlhý.

– Máme čas.

– A nekončí sa celkom šťastne.

– Neverím.

– Prečo?

– Spievala si, keď si sa kúpala v jazere.

– Naozaj si všímavý, – otočila hlavu, stisla pery a po tvári jej zrazu prebehol kŕč; akoby zrazu zoškaredela. – Áno, si všímavý. Ale veľmi naivný.

– Porozprávaj mi svoj príbeh. Prosím ťa.

– Nuž, dobre, – vzdychla si. – Ak teda chceš, porozprávam.

Usadila sa pohodlnejšie. On sa tiež prispôbil. Kone sa ponevierali po okraji lesa a šklbali trávnu.

– Od začiatku, – poprosil Galahad. – Celkom od začiatku...

– Tento príbeh, – ozvala sa po chvíli, keď sa tesnejšie zavinula do piktského plédu, – mi čoraz viac pripadá ako príbeh, čo nemá začiatok. Nie som si istá ani tým, či sa už vlastne skončil. Mal by si vedieť, že sa ukrutne posplietala minulosť s budúcnosťou. Istý elf mi dokonca povedal, že je to ako s tým hadom, čo sa zahryzol do vlastného chvosta. Ten had sa volá Uroboros. A to, že si hryzie vlastný chvost, znamená, že kruh sa uzavrel. V každej chvíli času sa skrývajú minulosť, súčasnosť i budúcnosť. V každej chvíli času sa skrýva večnosť. Rozumieš?

– Nie.

– To nič.

Vskutku, vravím vám, kto verí snom, je ako ten, kto chce chytiť vietor alebo uchopiť tieň. Klame sa obrazom zvodným, krivým zrkadlom, ktoré klame alebo robí hlúposti ako falošná ženská. Hlúpy je naozaj, kto snovým predstavám uveril a cestou ilúzií kráča.

Predsť však aj ten, kto sny nemá za nič a vôbec na ne nedá, takisto nerozumne koná. Veď keby sny nijaký nemali význam, načo by nám bohovia pri našom stvorení dávali schopnosť snívaj?

Múdrosti proroka Lebedu, 34 : 1

*All we or seem
Is but a dream within a dream.*

Edgar Allan Poe

KAPITOLA DRUHÁ

Vetrík zvlnil hladinu jazera, stúpala z nej para ako z kotla, rozhnal nad ňou franforce trhajúcej sa hmly. Veslá škrípali a rytmicky plieskali, vynárajúce sa listy vesel rozsievali spršky ligo-tavých kvapiek.

Condwiramurs vystrčila ruku za okraj lode. Loď plávala takým korytnačím tempom, že voda sa len minimálne vzpriechila o jej dlaň.

– Ach, ach, – vyhlásila a vložila do hlasu toľko sarkazmu, koľko len vládala. – Aká to rýchlosť! Len sa tak ženieme po vlnách! Človeku sa priam krúti hlava!

Veslár, nízky, mocný, robustný muž čosi nahnevane a nejasne odhundral, pričom ani nezdvihol hlavu so sivými kučeravými vlasmi, hustými ako baranie rúno. Adeptka mala už naozaj po krk tých mrmlavých poznámok, odkašľaní a syknutí, ktorými ten grobian reagoval na jej otázky, odkedy nastúpila na loď.

– Opatrnejšie, – precedila a len s námahou zachovávala pokoj. – Z takého prudkého veslovania by sa dalo aj uštvat'!

Tentoraz muž zdvihol tvár, opálenú, tmavú ako opracovaná koža. Zamrmlal, odkašľal si, pohybom brady pokrytej sivou štetinou ukázal na drevený navijak a na lanko strácajúce sa vo vode, napínané pohybom lode. Evidentne presvedčený, že toto vysvetlenie bolo dostatočne vyčerpávajúce, začal znovu veslovať. Rovnakým tempom ako doteraz. Veslá hore. Pauza. Veslá do polovice listov vo vode. Dlhá pauza. Potiahnutie. Ešte dlhšia pauza.

– Aha, – skonštatovala pomaly Condwiramurs s pohľadom na nebo. – Chápem. Dôležitý je blyskáčik za loďou, ktorý sa musí pohybovať adekvátnou rýchlosťou a adekvátne hlboko. Dôležitý je rybolov. Na ostatnom nezáleží.

Bolo to také samozrejmé, že muž si dokonca ani nedal náma-hu odpľuť si, zakašľať alebo zahundrať.

– Čo môže koho zaujímať, – pokračovala v monológu Cond-wiramurs, – že som putovala celú noc? Že som hladná? Že si necítim zadok, že ma už svrbí od tvrdej a mokrej lavičky? Že sa mi chce cikať? Nie, záleží iba na rybačke. Koniec koncov celkom nezmyselnej, lebo nič sa nechytí na blyskáčik ťahaný stredom jazera hlbokého dvadsať siah.

Muž zdvihol hlavu, namosúrene na ňu zazrel a zamrmal viac než výrazne. Condwiramurs zabľýskala zubami, celá uveli-čená od spokojnosti. Grobian stále vesloval pomaly. Zúril.

Pohodlne sa usadila na doštenej lavičke a preložila si nohu cez nohu. Tak, aby v rozparku sukne bolo veľa vidieť.

Muž čosi zamumlal, stisol mozoľnaté dlane na veslách a predstieral, že hľadá iba na lanko s návnadou. Tempo veslo-vania, prirodzene, ani zamak nezvyšil. Adeptka si rezignovane vzdychla a venovala sa pozorovaniu neba.

Vidlice pod veslami zaškrípali, briliantové kvapky frkali z lis-tov vesiel.

V rýchlo stúpajúcom opare sa zjavila silueta ostrova. Nad ňou vyčnieval pupkatý obelisk veže. Grobian, hoci sedel chrb-tom a neobzeral sa, akosi intuitívne vedel, že sú už takmer na mieste. Bez náhlenia zložil veslá na okraj loďky, vstal a po-maly začal navíjať lanko na navijak. Condwiramurs, stále nohu cez nohu, si pohvizdovala zahľadená na nebo.

Muž navinul lanko, obzrel si blyskáčik, veľkú mosadznú lyži-cu vyzbrojenú trojitým háčikom s chvostíkom z červenej vlny.

– Jej, jej, – oslovila muža sladučko. – Nič sme nechytíli, oj, oj, aká škoda. Ktovie, prečo takáto smola? Možno loďka plávala prí rýchlo?

Muž na ňu vrhol pohľad, ktorý nahradil množstvo brýzgavých slov. Sadol si, zachrčal, odpľul si do vody, chytil veslá do uzlovitých láb, mocne napol chrbát. Veslá pleskli, zahrmovali vo vidliciach, loď vyrazila na jazero ako šíp, voda sa so šelestom spenila okolo provy, víry sa zvrátili za zadkom. Štvrtý dostrelu z luku, čo ich delilo od ostrova, prekonali, skôr než stáli odznieť dve zachrchľania, a loďka sa vyhrnula na štrk s takou prudkosťou, až Condwiramurs zhodilo z lavičky.

Muž zamrmľal, zachrčal a odpľul si. Adeptka vedela, že v preklade do reči civilizovaných ľudí to znamenalo: Vypadni z mojej lode, ty prešpekulovaná striga! Vedela aj to, že nemôže rátať s tým, že by ju vyniesol na breh na rukách. Vyzula si črievice, provokatívne vysoko si vykasala suknicu a vysadla. Prehltna zahromženie, lebo ulity mušlí jej bolestne zranili päty.

– Vďaka za pekný výlet, – precedila cez stisnuté zuby.

Nečakajúc na odchrchľanie, bez obzerania vykročila naboso smerom ku kamenným schodom. Všetko nepohodlie a nepríjemnosti sa bez stopy vytratili, vymazalo ich narastajúce vzrušenie. Bola predsa na ostrove Inis Vitre na jazere Loc Blest, na takmer legendárnom mieste, kde bývali len nemnohí vyvolení.

Ranná hmľa sa celkom zdvihla, cez matné nebo začala prevítať červená guľa slnka. Okolo cimburia veží krúžili škriekajúce čajky, kmitali sa dažďovníky.

Na vrchole schodov, čo viedli od brehu na terasu, opretá o sošku učupenej usmievajúcej sa chiméry, stála Nimue.

Pani Jazera.

Bola drobnej postavy, nízka, nemerala oveľa viac ako päť stôp. Condwiramurs počula, že v mladosti ju volali Laktík, teraz videla, že tá prezývka bola celkom výstižná. Bola si však istá, že prinajmenšom pol storočia sa nikto neodvážil malú čarodejku takto osloviť.

– Som Condwiramurs Tilly, – predstavila sa s úklonom, trochu v rozpakoch, stále s črievicami v ruke. – Teším sa, že môžem byť hostkou na tvojom ostrove, Pani Jazera.

– Nimue, – opravila ju pokojne malá magička. – Nimue, nič viac. Tituly a epitety si môžeme odpustiť, slečna Tilly.

– V takom prípade som teda Condwiramurs. Condwiramurs, a nič viac.

– Nech sa páči, Condwiramurs. Porozprávame sa pri raňajkách. Som si istá, že si hladná.

– Nepopieram.

Na raňajky boli tvaroh, pažitka, vajíčka, mlieko a ražný chlieb. Priniesli ho dve mladučky, tichučky a škrobom voňajúce slúžky. Condwiramurs jedla s chuťou; cítila na sebe pohľad malej čarodějky.

– Veža, – rozprávala pomaly Nimue, pričom registrovala každý jej pohyb a každý hlt vkladany do úst, – má šesť poschodí, jedno v podzemí. Tvoja izba sa nachádza na druhom poschodí nad zemou, tam nájdeš všetko potrebné pre život. Ako vidíš, prízemie má hospodársku časť a sú tu aj obytné miestnosti služobníctva. V podzemí, rovnako ako na prvom a treťom poschodí, sú laboratórium, knižnica a galéria. Do všetkých spomínaných poschodí a miestností máš neobmedzený prístup, môžeš ich používať a aj využívať všetko, čo sa v nich nachádza – kedykoľvek to budeš potrebovať a ako len budeš chcieť.

– Pochopila som. Ďakujem.

– Dve najvyššie podlažia sú vyhradené pre moje private komnaty a súkromnú pracovňu. Všetky tieto priestory sú absolútne private. Aby sme sa vyhli nedorozumeniam – na tieto záležitosti som mimoriadne háklivá.

– Budem to rešpektovať.

Nimue otočila hlavu k oknu, cez ktoré bolo vidieť Hundravého Pána Veslára, ktorý si poradil s batožinou Condwiramurs a už nakladal na loďku udice, navijaky, čerene, podberáky a iné súčasti rybárskeho príslušenstva.

– Som trocha staromódna, – pokračovala, – ale isté veci som si zvykla užívať na základe výlučného práva. Dajme tomu, zubnú kefku. Súkromné komnaty, knižnicu, toaletu. A Kráľa Rybára. Nepokúšaj sa, prosím ťa, používať Kráľa Rybára.

Condwiramurs skoro zabehlo mlieko. Tvár Nimue nevyjadrovala nič konkrétne.

– A ak by... – nadviazala, skôr než dievča stačilo zareagovať.
– A ak by sa pokúsil použiť on teba, odmietni.

Condwiramurs definitívne prehltla jedlo, náhlivo kývla hlavou a zdržala sa akéhokoľvek komentára. Aj keď už mala na jazyku, že si nepotrpí na rybárov, tobôž takýchto grobianskych. A ešte navyše takých, čo majú hlavu pokrytú páperím bielym ako tvaroh.

– Taaak, – ťahavo si povzdychla Nimue. – Úvod by sme teda mali za sebou. Môžeme prejsť ku konkrétnym záležitostiam. Nie si zvedavá, prečo som si zo všetkých kandidátok vybrala akurát teba?

Condwiramurs, ak sa vôbec niekedy zamýšľala nad odpoveďou, tak iba preto, aby nevyzerala priveľmi sebavedome. Rýchlo však dospela k záveru, že voči Nimue by aj tá najmenšia falošná skromnosť vyznela ako ohromná faloš.

– Som najlepšia snívačka v akadémii, – odpovedala chladne, vecne a bez vystatovačnosti. – A v treťom ročníku som získala druhé miesto medzi oneiromantkami.

– Mohla som si vybrať tú, čo skončila ako prvá. – Nimue bola skutočne úprimná, až to bolelo. – Mimochoodom, navrhovali mi práve tú premiantku, dokonca pomerne naliehavo, vraj je to významná dcéruška niekoho významného. A pokiaľ ide o snívania, o oneiroskopiú, zaručene vieš, drahá Condwiramurs, že to je dosť nestabilný dar. Zlyhať môže aj tá najlepšia snívačka.

Condwiramurs zadržala za zubami poznámku, že jej fiaská by sa dali zrátať na prstoch jednej ruky. Rozprávala sa napokon s majsterkou. Poznaj mieru a rešpektuj ju, ako vravieval jeden z profesorov akadémie, erudita.

Nimue miernym prikývnutím pochwálila jej mlčanie.

– Povyžvedala som sa na teba v škole, – vyhlásila po chvíli. – Odtiaľ viem, že si nemusíš pri snívaní pomáhať povzbudzujúcimi prostriedkami. Som celkom rada, pretože narkotiká netolerujem.

– Snívam bez použitia akýchkoľvek práškov, – potvrdila s poznateľnou pýchou Condwiramurs. – Na oneiroskopiu mi postačí, ak mám háčik.

– Prosím?

– No, háčik, – zakašľala adeptka. – Teda konkrétne nejaký predmet súvisiaci s tým, o čom mám snívať. Nejakú vec. Alebo obraz.

– Obraz?

– Mhm. Celkom solídne snívam na základe obrazu.

– Ó, – usmiala sa Nimue. – Ak ti pomáhajú obrazy, o to lepšie, nebudú problémy. Ak si už doraňajkovala, môžeme ísť, najlepšia snívačka a druhá medzi oneiromantkami. Bude lepšie, ak ti hneď vysvetlím aj ostatné dôvody, prečo som si za asistentku vybrala práve teba.

Od kamenných stien zavial chlad, ktorý nestlmili ani ťažké gobelíny, ani tmavé drevené obloženie. Kamenná dlažba oziabala päty aj cez podošvy črievic.

– Za týmito dverami, – ukázala nedbanlivo Nimue, – je laboratórium. Ako som povedala, môžeš ho používať, ako sa ti len zachce. Navrhujem, prirodzene, opatrnosť. Zachovať mieru sa odporúča najmä pri pokusoch donútiť metlu, aby nosila vodu.

Condwiramurs sa zdvorilo zachichotala, aj keď išlo o poriadne bradatý žart. Všetky mentorky častovali svoje zverenkyne žartíkmi poukazujúcimi na nešikovnosť mýtického čarodejníkovho učňa.

Schody sa vinuli nahor ako morský had, akoby nemali konca. Kým došli na miesto, Condwiramurs sa spotila a zadýchala. Na Nimue vôbec nebolo poznať vynaloženú námahu.

– Tadiaľto, prosím, – otvorila dubové dvere. – Pozor na prah. Condwiramurs vstúpila dnu a vzdychla.

Komnatu tvorila galéria. Jej steny boli od povaly až po podlahu ovešané obrazmi. Viseli tam veľké, staré, popraskané a odlupujúce sa olejomalby, miniatúry, zožltnuté rytiny a drevoryty, vyblednuté akvarely a kresby. Viseli tam aj živé a farebné modernistické gvaše a tempery, akvatinty a akvaforty s čistou linkou, litografie a kontrastné mezzotinty, priťahujúce oči výraznými čiernymi škvrnami.

Nimue sa zastavila pred obrazom, čo visel najbližšie pri dverách – zachytával skupinku zhromaždenú pod obrovským stromom. Pozrela sa na plátno, potom na Condwiramurs, a jej mlčanlivý pohľad bol viac než výrečný.

– Blyskáč, – adeptka okamžite pochopila, o čo ide, nebolo treba čakať, – spieva balady pod dubom Bleobherisom.

Nimue sa usmiala, kývla hlavou. A prikočila k ďalšiemu obrazu. Bol to akvarel, symbolizmus. Dve ženské postavy na pahorku. Nad nimi krúžiace čajky, pod nimi, na svahoch pahorku, sprievod tieňov.

– Ciri a Triss Merigold, prorocká vízia v Kaer Morhene.

Úsmev, prikývnutie, krok, ďalší obraz. Jazdec na cválajúcom koni pod špalierom jelší, čo za ním načahujú ruky konárov. Condwiramurs cítila, ako jej naskakujú zimomriavky.

– Ciri... Hmmm... Podistým uháňa na stretnutie s Geraltom na farme piadimužika Hofmeiera.

Ďalší obraz, stmavnutá olejomalba. Bojová scéna.

– Geralt a Cahir bránia most na Jaruge.

Potom prehliadka dostala spád.

– Yennefer a Ciri, ich prvé stretnutie vo svätyni Melitelé. Blyskáč a dryáda Eithne v lese Brokilon. Geraltova družina v snehovej fujavici v priesmyku Malheur...

– Bravo, výborne, – prerušila ju Nimue. – Skvelá znalosť legendy. Teraz už poznáš druhý dôvod, vďaka ktorému si sa tu ocitla ty a nie niekto iný.

Nad ebenovým stolíkom, ku ktorému si sadli, sa rozprestieralo veľké plátno s bojovou scénou, zachytávajúcou podľa všetkého bitku pri Brenne, akýsi kľúčový okamih výjavu, teda čiusi gýčovitito hrdinskú smrť. Plátno bolo mimo akúkoľvek pochybnosť dielom majstra Mikuláša Certosu, dalo sa to poznať podľa výrazu, perfektného zmyslu pre detail a pre tohto umelca charakteristickú hru so svetlom.

– Pravdaže poznám legendu o zaklínačovi a zaklínačke, – ozvala sa Condwiramurs. – Poznám ju, neváham povedať, takmer nasпамáť. Keď som bola malá, zbožňovala som ten príbeh, čítala som ho stále dokola. A rojčila som o tom, že raz zo mňa bude Yennefer. Budem však úprimná: Ak to aj bola láska na prvý pohľad, ak aj bola prudká a vášnivá... nebola večná.

Nimue zdvihla obočie.

– Poznávala som celú tú históriu, – pokračovala Condwiramurs, – v populárnych skrátených verziách pre mládež, v oklieštených a prispôsobených úpravách *ad usum delphini*. Potom som sa, prirodzene, pustila do takzvaných serióznych a komplexných verzií. Tie boli obširne až po hranice redundancie, ba niekedy tieto hranice aj prekračovali. Vtedy vášeň ustúpila chladnej reflexii a divá nespútanosť čomusi ako každodenné manželské povinnosti. Ak vieš, čo mám na mysli.

Nimue sotva postrehnuteľne prikývla, že vie.

– Keď sa to tak vezme, dávam prednosť legendám, ktoré sa pevnejšie držia konvencie, nemiešajú bájky so skutočnosťou, nepokúšajú sa integrovať jednoduchú a priamočiaru morálku rozprávky s hlboko amorálnou historickou pravdou. Mám

rada legendy s komentárom profesionálnych encyklopedistov, archeológov a historikov. Také, ktorých konvencia nie je poznačená experimentmi. Som rada, keď sa princ šplhá na vrchol Sklenej Hory, bozkáva spiacu princeznú, tá sa prebudí a obidvaja potom žijú dlho a šťastne. Takto, nijako inakšie, by sa mala končiť legenda... Kto namaľoval tento Cirin portrét? Ten *en pied*?

– Neexistuje ani jeden Cirin portrét, – hlas malej čarodejky bol strohý a vecný. – Ani tu, ani nikde na svete. Nezachoval sa ani jeden portrét, ani jedna miniatúra, ktorú by namaľoval niekto, kto mohol Ciri vidieť, poznať alebo si ju aspoň pamätať. Portrét na stojane zachytáva Pavettu, Cirinu matku, a namaľoval ho trpaslík Ruiz Dorrit, dvorný maliar panovníkov Cintry. Je známe, že Dorrit portrétoval Ciri ako desaťročnú, takisto *en pied*, ale plátno nazvané Infantka s chrtom sa, bohužiaľ, stratilo. Vráťme sa však k legende a tvojmu vzťahu k nej. A k tomu, ako by sa podľa tvojho názoru mala legenda končiť.

– Mala by sa končiť dobre, – zdôraznila s úporným presvedčením Condwiramurs. – Dobro a spravodlivosť majú triumfovať, zlo má byť príkladne potrestané, láska má spojiť milencov až do konca ich života. A už vôbec nikto z kladných hrdinov nesmie len tak zomrieť! A legenda o Ciri? Ako sa končí?

– No práve. Ako?

Condwiramurs na chvíľku onemela. Nečakala takúto otázku, tušila za ňou test, skúšku, pascu. Mlčala, nechcela sa nechať prichytiť.

Ako sa končí legenda o Geraľtovi a Ciri? To vie predsa každý.

Pozerala sa na akvarel tónovaný v tmavých farbách – bola na ňom neforemná bárka plaviaca sa po hladine jazera zahaleného oparom. Bárku dlhou žrdou posúvala žena zobrazená len ako čierna silueta.

Presne takto sa končí tá legenda. Presne takto.

Nimue čítala jej myšlienky.

– Nie je to až také jasné, Condwiramurs. Vôbec to nie je také jasné.

– Legendu, – začala Nimue, – som poznala od potulného rozprávkaru. Som vidiecke dieťa, štvrtá dcéra dedinského kolára. Chvíle, keď do našej dediny zavítal Pohvizd, dedo-tulák, patrili medzi najkrajšie okamihy môjho detstva. Dalo sa vtedy oddýchnuť od driny, očami duše uvidieť tie rozprávkové divy, zazrieť ten ďaleký svet... Svet krásny a zázračný... Vzdialenejší a zázračnejší ako jarmok v mestečku vzdialenom deväť míľ...

Mala som vtedy asi tak šesť-sedem rokov, moja najstaršia sestra mala štrnásť. A už bola celá skrivená od hrbenia sa nad robotou. Babský údel! Na toto nás, dievky, pripravovali od malička! Hrbiť sa! Večne sa hrbiť, hrbiť a ohýnať sa nad robotou, nad dieťaťom, pod ťarchou brucha, ktoré ti chlap urobil, sotva si sa stačila spamätať po predošlom pôrode...

To tie dedove historky spôsobili, že som začala túžiť po čomsi viac než iba po hrbení a drine, snívať i o niečom inom než o mužovi a rodení detí. Prvá kniha, čo som si kúpila za peniaze získané za vlastnoručne nazbierané ostružiny, bola legenda o Ciri. Verzia, ako si to pekne nazvala, prispôbena pre deti, výcuc *ad usum delphini*. Bola to teda verzia pre mňa ako stvorená. Čítala som slabo, ale už vtedy som vedela, čo chcem. Chcela som byť taká ako Filippa Eilhart, ako Sheala de Tancarville, ako Assire var Anahid...

Obidve sa pozreli na gvaš zobrazujúci zámockú sieň pohrúženú v subtílnom *chiaroscure*, stôl a ženy, čo pri ňom sedeli. Legendárne ženy.

– V akadémii, – pokračovala Nimue, – kam som sa napokon dostala až na druhý pokus, som sa mýtom zaoberala iba z aspektu Veľkej Lóže na cvičeniach z dejín mágie. Na čítanie pre poteše-

nie mi spočiatku nezostával čas, musela som sa bifľovať, aby... aby som udržala krok s dcérenkami grófov a bankárov, ktoré všetko dostávali tak ľahko, ktoré sa vysmievali z dedinskej husičky...

Zmĺkla, s praskotom si ponatáhovala kĺby na prstoch.

– Napokon, – nadviazala, – som si čas na čítanie našla, ale vtedy som skonštatovala, že peripetie Geralta a Ciri ma zaujímajú oveľa menej ako v detstve. Postihol ma podobný syndróm, aký si zakúsila aj ty. Ako si to nazvala? Manželské povinnosti? Tak to bolo do chvíle...

Zmĺkla, pretrela si tvár. Condwiramurs si prekvapene všimla, že ruka Pani Jazera sa trasie.

– Mala som asi osemnásť, keď... keď sa niečo stalo. Niečo, čo spôsobilo, že legenda o Ciri vo mne znovu ožila. Že som sa ňou začala zaoberať seriózne a vedecky. Že som jej obetovala život.

Adeptka mlčala, i keď priam kypela zvedavosťou.

– Netvár sa, že nič nevieš, – trpko precedila Nimue. – Všetci predsa vedia, že Pani Jazera je priam posadnutá legendou o Ciri. Všetci klebetia o tom, ako sa spočiatku nevinná záľuba premenila na čosi ako drogovú závislosť či skutočnú mániu. Na tých klebetách je veľa pravdy, drahá moja Condwiramurs, veľa pravdy! A ty, keďže som si ťa vybrala za asistentku, tiež prepadneš tejto závislosti, tejto mánii. Budem to totiž od teba vyžadovať. Prinajmenšom počas tvojej praxe. Rozumieš?

Adeptka prikývla.

– Zdá sa ti, že rozumieš. – Nimue sa ovládla a vychladla. – Ale ja ti to vysvetlím. Postupne. A keď príde čas, vysvetlím ti všetko. Zatiaľ...

Zmĺkla, pozrela sa do okna, na jazero, na čiernu čiarku lodky Kráľa Rybára, ktorá sa výrazne črtala na zlato rozmihotanej vodnej hladine.

– Zatiaľ si odpočíň. Poobzeraj si galériu. V skrinách a vitrínach nájdeš albumy a kartóny grafík, všetky tematicky spojené s legendou. V knižnici sú všetky verzie a úpravy legendy, ako

aj väčšina vedeckých pojednaní a štúdií. Venuj im trocha času. Poprezeraj si ich, čítaj, sústreď sa. Chcem, aby si mala materiál na snívanie. Háčik, ako si to nazvala.

– Urobím to. Pani Nimue?

– Prosím?

– Tie dva portréty... Tie, čo visia vedľa seba... Ani to nie je Ciri?

– Neexistuje nijaký Cirin portrét, – zopakovala trpezlivo Nimue. – Neskorší umelci ju zobrazovali výlučne ako postavu vo výjavoch a scénach, každý podľa vlastnej fantázie. Pokiaľ ide o tieto portréty, tak ten naľavo je skôr voľná variácia na tému, zachytáva totiž elfku Laru Dorren aep Shiadhal, osobu, ktorú maliarka nemohla poznať. Autorkou obrazu bola totiž Lydia van Bredevoort, určite si o nej v rámci legendy počula. Jedna z jej zachovaných olejomalieb visí ešte v akadémii.

– Viem. A ten druhý portrét?

Nimue sa dlho pozerala na obraz. Na podobizeň útleho dievčaťa s plavými vlasmi a smutným pohľadom, oblečeného v bielych šatách so zelenými rukávami.

– Maľoval ho Robin Anderida, – oznámila, otočila sa a pozrela sa Condwiramurs rovno do očí. – A koho zobrazuje... To mi povedz ty, snívачka a oneiromantka. Vysnívaj to. A porozprávaj mi svoj sen.

Majster Robin Anderida prvý zazrel blížiaceho sa cisára, zohol sa v úklone. Stella Congreve, grófka z Liddertalu, vstala a poklonila sa, rýchlym gestom prikázala urobiť to isté dievčaťu sediacemu vo vyrezávanom kresle.

– Pozdravujem, dámy, – Emhyr var Emreis kývol hlavou. – Zdravím aj teba, majster Robin. Ako pokračuje práca?

Majster Robin si v rozpakoch odkašlal a opäť sa uklonil, nervózne si utrel prsty do pracovného pláštá. Emhyr vedel, že ume-

lec trpí silnou agorafóbiou a je chorobne plachý. Ale komu to prekáža? Dôležité je, ako maľuje.

Cisár, ako zvyčajne na cestách, nosil dôstojnícku uniformu gardovej brigády Impera – čiernu zbroj a plášť s vyšívaným strieborným salamandrom. Pristúpil bližšie a pozrel sa na portrét. Najprv na portrét, potom na modelku. Útle plavovlasé dievča so smutnými očami. Malo na sebe biele šaty so zelenými rukávcami, malý výstrih ozdobený peridotovým náhrdelníkom.

– Výborne, – vyhlásil zámerne do prázdnoty, tak aby nebolo jasné, čo chváli. – Výborne, majster. Pokračujte, prosím, a nevšímajte si moju prítomnosť. Mohol by som vás poprosiť na slovíčko, pani grófká?

Odstúpil k oknu, čím ju prinútil, aby ho nasledovala.

– Odchádzam, – oznámil ticho. – Štátne záležitosti. Ďakujem za pohostenie. Aj za ňu. Za princeznú. Naozaj dobrá práca, Stella. Zaslúžite si pochvalu. Rovnako ty, ako aj ona.

Stella Congreve sa hlboko a grációzne uklonila.

– Vaša cisárska milosť je voči nám naozaj láskavá.

– Nechváľ dňa pred večerom.

– Ach... – stisla zľahka pery. – Takže tak je to?

– Je to tak.

– Čo s ňou bude, Emhyr?

– Neviem, – odvetil. – O desať dní obnovím ofenzívu na Severe. A podľa všetkého bude nasledovať ťažká, veľmi ťažká vojna. Vattier de Rideaux sleduje sprisahania a komploty namierené proti mne. Štátne záujmy ma môžu prinútiť k rozmanitým veciam.

– Toto dieťa predsa za nič nemôže.

– Povedal som: štátne záujmy. Štátne záujmy nemajú nič spoločné so spravodlivosťou. Napokon...

Mávoľ rukou.

– Chcem sa s ňou porozprávať. Osamote. Pod' sem bližšie, princezná. No pod', pod', rezkejšie. Rozkaz cisára.

Dievča sa hlboko uklonilo. Emhyr si ho premeral a v duchu sa vrátil k pamätnej, dôležitej audiencii v Loc Grime. Bol plný uznania, ba obdivu voči Stelle Congreve, ktorá za šesť mesiacov, čo uplynuli od toho času, dokázala toto nešikovné kačiatko pretransformovať na malú aristokratku.

– Nechajte nás, – prikázal. – Urob si prestávku, majster Robin, poumývaj si, dajme tomu, štetce. A vás, grófka, poprosím, aby ste láskavo počkali v predizbe. A ty, princezná, nech sa páči so mnou na terasu.

Mokrý sneh, čo napadal v noci, sa roztápal v prvých lúčoch ranného slnka, no strechy veží a cimburia zámku Darn Rowan boli stále mokré a žiarili, akoby horeli.

Emhyr prikročil k balustráde terasy. Dievča – v súlade s etiketou – zastalo krok za ním. Netrpezlivým gestom ho posúril, aby podišlo bližšie.

Cisár dlho mlčal, oboma rukami opretý o balustrádu, zahľadený na pahorky s večne zelenými tismi, výrazne vystupujúce na pozadí vápennej bieloby skalných lomov. V diaľke sa liogotala rieka, stuha roztaveného striebra kľukatiaca sa po dne kotliny.

Vo vzduchu bolo cítiť jar.

– Bývam tu len zriedkakedy, – ozval sa Emhyr. Dievča mlčalo.

– Chodievam sem len zriedka, – zopakoval a otočil sa.

– A pritom je to krásne, pokojné miesto. Krásne okolie... Aj ty si to myslíš?

– Áno, cisárska výsosť.

– Vo vzduchu už cítiť jar. Mám pravdu?

– Áno, cisárska výsosť.

Zdola, z nádvorí, sa ozval spev prehlušovaný štrngotom, brechotom a zvončením podkov. Eskort, informovaná, že cisár prikázal výjazd, sa narýchlo chystala na cestu. Emhyr si pamätal, že medzi príslušníkmi gardy bol jeden, ktorý spieval. Často. A nezávisle od okolností.

*Pozri na mňa milostivo
očkami modravými,
obdaruj ma ľútostivo
vnadami svojimi.*

*Spomni na mňa ľútostivo
v túto dobu nočnú,
neodmietaj milostivo
lásku moju mocnú.*

– Pekná balada, – skonštatoval zamyslene, dotýkajúc sa prstami ťažkej cisárskej reťaze.

– Pekná, cisárska výsosť.

Vattier ma ubezpečuje, že už je Vilgeforszovi na stope, že nájst ho je už len otázka dní, nanajvýš týždňov. Hlavy zradcov padnú a do Nilfgaardu dovedú skutočnú Cirillu, kráľovnú Cintry.

A kým príde do Nilfgaardu autentická Ciri, bude treba niečo urobiť s dvojníčkou.

– Zdvihni hlavu.

Poslúchla.

– Máš nejaké želania? – začal zrazu ostro. – Sťažnosti? Prosby?

– Nie, cisárska výsosť. Nemám.

– Naozaj? To je zaujímavé. No ale nemôžem ti predsa prikázať, aby si mala. Zdvihni hlavu, ako sa patrí na princeznú. Stella ťa azda naučila, ako sa máš správať?

– Áno, cisárska výsosť.

V podstate ju vyučili celkom dobre, pomyslel si. Najprv Rience, potom Stella. Dobre ju naučili úlohu aj spôsoby, podistým jej pohrozili mučením a smrťou. Vystríhali ju, že bude musieť hrať pred prísnyim auditóriom, ktoré neodpúšťa nijaké chyby. Pred strašným Emhyrom var Emreisom.

– Ako sa voláš? – spýtal sa rázne.

– Cirilla Fiona Elen Riannon.

– Skutočným menom.
– Cirilla Fiona...
– Neskúšaj moju trpezlivosť. Meno!
– Cirilla... – hlas dievčaťa sa zlomil ako suché steblo. – Fiona...
– Dost', pri Veľkom Slnku, – precedil cez stisnuté zuby. – Dost'!
Nahlas zasmrkala. Navzdory etikete. Ústa sa jej chveli, ale to etiketa nezakazovala.

– Upokoj sa, – prikázal tichým a takmer príjemným hlasom.
– Čoho sa bojíš? Hanbíš sa za vlastné meno? Bojíš sa k nemu priznať? Spája sa s ním niečo nepríjemné? Ak sa pýtam, tak len preto, aby som ťa mohol osloviť tvojím pravým menom. Ale musím vedieť, ako znie.

– Nijako, – odpovedala a veľké oči sa jej zrazu zablykli ako smaragdy podsvietené plameňmi. – Lebo to meno je nijaké, cisárska výsosť. Meno ako stvorené pre niekoho, kto nie je nikto. Len odkedy som Cirilla Fiona, niečo znamenám... Len odkedy...

Hlas jej uviazol v hrdle tak prudko, že inštinktívne zdvihla ruky ku krku, ako keby to, čo na ňom mala, nebol náhrdelník, ale škrtiaca garota. Emhyn si ju stále premeriaval pohľadom, ďalej plný uznania voči Stelle Congreve. Zároveň pociťoval zlosť. Zlosť neodôvodnenú, a preto takú zlú.

Čo chcem od tohto decka, pomyslel si; cítil, ako v ňom zlosť narastá, kypí ako napúchajúca pena, ako polievka v kotle. Čo môžem chcieť od decka, ktoré...

– Mala by si vedieť, že som nemal nič spoločné s tvojím únosom, dievča, – oznámil jej rázne. – Nemal som v ňom prsty. Nevydal som naň rozkaz. Oklamali ma...

Bol na seba nahneváný, uvedomoval si, že teraz robí chybu. Tento rozhovor už bolo treba dávno skončiť, skončiť ho panovačne, hrozivo, imperátorsky. Treba zabudnúť na toto dievča a jeho zelené oči. Toto dievča neexistuje. Je to dvojníčka. Imitácia. Ani nemá meno, nie je to nikto. A imperátor sa nerozpráva s niekým, kto je nikto. Imperátor sa nepriznáva k omylom pred

niekým, kto je nikým. Imperátor neprosí o odpustenie, nekajá sa pred niekým, kto...

– Odpusť mi, – vyhlásil; tie slová mu boli cudzie, nepríjemne sa lepili na pery. – Urobil som chybu. Áno, je to pravda, ja môžem za to, čo ťa postretlo. Zaviniť som to ja. Ale dávam ti slovo, že ti už nič nehrozí. Už ťa nečaká nič zlé. Nijaká krivda, nijaká ujma, nijaká nepríjemnosť. Nemusíš sa báť.

– Nebojím sa, – zdvihla hlavu a napriek etikete mu pozrela rovno do očí. Emhyr sa zachvel, zasiahnutý otvorenosťou a dôverčivosťou jej pohľadu. Okamžite sa však narovnal, cisársky vznešený, až sa protivil sám sebe.

– Popros ma, o čo len chceš.

Opäť sa naňho pozrela a on si mimovoľne pripomenul tie nespočetné príležitosti, keď si takto kupoval pokojné svedomie za predtým spáchané podlosti. V kútiku duše sa pritom hanebne tešil, že ho to stojí len tak málo.

– Popros ma, o čo chceš, – zopakoval a napriek tomu, že bol už unavený, jeho hlas bol zrazu akýsi ľudskejší. – Splním každé tvoje želanie.

Nech sa na mňa nepozera, pomyslel si. Neznesiem jej pohľad.

Ludia sa vraj na mňa boja pozrieť. A čoho sa bojím ja?

Kašlem na Vattiera de Rideaux a jeho štátne záujmy. Ak ma táto dievčina poprosí, prikážem, aby ju zaviezli domov, tam, odkiaľ ju uniesli. Prikážem, aby ju tam zaviezli v pozlátanom koči. Stačí, ak poprosí.

– Popros ma, o čo chceš, – zopakoval.

– Ďakujem, cisárska výsosť, – hleslo dievča a sklopilo oči. – cisárska výsosť je veľmi šlachetná a štedrá. Ak teda môžem...

– Vrav.

– Bola by som rada, keby som mohla zostať tu. Tu, v Darn Rowane. U pani Stelly.

Neprekvapilo ho to. Niečo takéto predpokladal.

Takt mu zabránil klásť ďalšie otázky, ktoré by boli pre oboch ponížujúce.

– Dal som slovo, – vyhlásil chladne. – Nech je teda tak, ako si želaš.

– Ďakujem, cisárska výsosť.

– Dal som slovo, – zopakoval a usiloval sa vyhnúť jej pohľadu, – a dodržím ho. Myslím si však, že si si vybrala zle. Nevyslovila si želanie, aké si vysloviť mala. Keby si zmenila názor...

– Nezmením, – odpovedala, keď už bolo jasné, že cisár vetu nedokončí. – Prečo by som ho mala meniť? Vybrala som si pani Stellu, vybrala som si veci, aké som v živote sotva poznala... Domov, teplo, dobrota... Srdce. Nemožno urobiť chybu, keď si človek vyberie niečo takéto.

Úbohá naivná osôbka, poľutoval ju cisár Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, Biely Plameň Tancujúci na Mohylách Nepriateľov. Práve keď si vyberieš niečo také, robíš tú najstrašnejšiu chybu. Ale čosi – možno vzdialená, zabudnutá spomienka – cisárovi zabránilo, aby to povedal aj nahlas.

– Zaujímavé, – zatiahla Nimue, keď sa rozprávanie skončilo.
– Naozaj zaujímavý sen. Vyskytli sa ešte nejaké iné?

– Pravdaže! – Condwiramurs rýchlym a presným úderom noža odťala vršok vareného vajčka. – Ešte aj teraz sa mi od toho krúti hlava! Ale to je normálne. Prvá noc na novom mieste vždy prináša šialené sny. Vieš, Nimue, o nás, snívačkách, hovoria, že náš talent nie je založený na tom, že snívame. Ak nevezmeme do úvahy vízie v tranze alebo v hypnóze, naše snové vidiny sa nelíšia od snov iných ľudí ani intenzitou, ani bohatstvom, ani obsahom. My sa odlišujeme a o našom talente rozhoduje niečo úplne iné. My si sny pamätáme. Zriedkakedy zabúdame, čo sa nám snívало.

– Lebo máte atypickú, iba vám vlastnú činnosť žliaz s vnútornou sekréciou, – prerušila ju Pani Jazera. – Vaše sny, ak to trochu zjednodušíme, nie sú nič iné ako endorfíny vylúčené do organizmu. Ako väčšina vrodenných magických talentov má aj ten váš prozaicky organický pôvod. Ale načo by som rozprávala o niečom, čo si sama dokonale uvedomuješ. No, počúvam ťa, aké sny si ešte pamätáš?

– Mladík, – zvrastila obočie Condwiramurs, – putuje po pustých poliach s batôžkom na pleci. Polia sú jarné, ešte holé. Vríby... Popri cestách aj na medziach. Vríby, krivé, duté, rozčesnuté... Sú holé, ešte sa nezelenajú. Chlapec kráča, rozhliada sa. Prichádza noc. Na nebi sa objavujú hviezdy. Jedna z nich sa pohybuje. Je to kométa. Červená, blikajúca iskra, pretínajúca šikmo nebeskú báň...

– Bravo, – usmiala sa Nimue. – Hoci nemám tušenie, o kom si to snívala, dá sa prinajmenšom presne určiť dátum tejto udalosti. Červená kométa bola viditeľná šesť dní, na jar v roku, keď sa dohodol cintrijský mier. Presnejšie, v prvých marcových dňoch. V tých ďalších snoch sa tiež vyskytli takéto dátové ukazovatele?

– Moje sny, – vyprskla Condwiramurs pri solení vajička, – nie sú roľnícky kalendár! Nemajú tabuľku s dátumom! Ale, aby som bola konkrétnejšia, snívala som sen o bitke pri Brenne, určite som sa pridlho pozerala na plátno Mikuláša Certosu v tvojej galérii. A dátum bitky pri Brenne predsa poznáme. Bolo to v tom istom roku, keď sa objavila kométa. Nemýlim sa?

– Nemýliš. Je čosi zvláštne na tom sne o bitke?

– Nie. Zmätok a prepletenec koní, ľudí a zbraní. Ľudia sa mlátili a kričali. Nieкто, zaručene nie celkom normálny, zavýjal: „Orly! Orly!“

– Čo ešte? Spomínala si, že snov bola celá kopa.

– Nepamätám sa... – Condwiramurs zmĺkla. Nimue sa usmiala.

– No tak dobre, – adeptka pyšne zdvihla nos, nečakala na zlomyseľný komentár Pani Jazera. – Isteže, občas zabúdam.

Nikto nie je dokonalý. Opakujem, moje sny sú vízie, nie sú to lístky v knižničnom katalógu...

– To ja viem, – prerušila ju Nimue. – Toto nie je skúška tvojich snívačských schopností, ide mi o analýzu legendy. O jej tajomstvách a biele miesta. Koniec koncov nám to ide celkom dobre, veď už v prvých snoch si rozšífrovala dievča z portrétu, tú Cirinu dvojníčku, ktorou sa pokúsil Vilgefortz oklamať cisára Emhyra...

Nedokončila, lebo do kuchyne vošiel Kráľ Rybár. Uklonil sa, čosi zamrmľal, vybral z kredenca chlieb, otlčený hrniec a plátenný batôžtek. Vyšiel von s rovnakým úklonom a zamrmlaním.

– Kríva veru poriadne, – precedila Nimue, zdanlivo mimochodom. – Bol ťažko ranený. Na poľovačke mu rozpáral nohu diviak. Preto trávi toľko času na lodi. Pri veslách a lovení rýb mu tá rana neprekáža, na lodi zabúda, že je mrzák. Je to mimoriadne sympatický a dobrý človek. A ja...

Condwiramurs zdvorilo mlčala.

– Potrebujem chlapa, – vysvetlila vecne malá čarodejka.

Aj ja, pomyslela si adeptka. Do čerta, len čo sa vrátim do akadémie, hneď niekomu dovolím, aby ma zviedol. Celibát je dobrý, ale nie dlhšie ako jeden semester.

Nimue si odkašľala.

– Ak si doraňajkovala a dosnívala, ideme do knižnice.

– Vráťme sa k tvojmu snu.

Nimue otvorila dosky, prevrátila zopár akvarelov, jeden z nich vybrala. Condwiramurs hneď vedela, čo zobrazuje.

– Audiencia v Loc Grime?

– Samozrejme. Dvojníčku predstavujú na cisárskom dvore. Emhyr predstiera, že sa dal oklamať, tvári sa spokojne, aby nepokazil zlú hru. Aha, pozri sa, vyslanci severných kráľovstiev, pre ktorých sa táto komédia usporiadala. A tu vidíme nilf-

gaardských vojvodov, ktorých postretlo fiasko: cisár odmietol ich dcéry, pohrdol ponukou na príbuzenské spojenectvo. Blíži v nich túžba po pomste, nakláňajú sa k sebe, už sa dohadujú na sprisahanie a atentáte. Dievča-dvojníčka stojí so sklopenou hlavou, maliar chcel zdôrazniť jej tajomnosť, tak jej pridal závoj, aby zakryl črty jej tváre.

A o falošnej Ciri, – pokračovala po chvíli čarodejka, – nevieme už nič viac. Nijaká z verzií legendy neudáva, čo sa s touto dvojníčkou stalo potom.

– Možno si však domyslieť, – namietla so smútkom Condwiramurs, – že osud toho dievčaťa nebol na závidenie. Keď Emhyr získal originál, a vieme, že ho získal, falzifikátu sa zbavil. Keď som mala ten sen, nevyčítala som nijakú tragédiu a v podstate by som čosi cítiť mala, keby... Na druhej strane, to, čo vidím v snoch, nemusí byť skutočná pravda. Ako každý človek, snívam sny. Túžby. Želania... A obavy.

– Viem.

Nad mapami a grafikami diskutovali do obeda. Kráľovi Rybárovi sa lov podľa všetkého vydaril, lebo na obed bol losos na ražni. Na večeru tiež.

V noci spala Condwiramurs mizerne. Prejedla sa.

Nesnívalo sa jej nič. Trocha ju to zmiatlo a cítila sa zahanbená, ale Nimue sa vôbec neznepokojovala. Máme čas, povedala. Pred nami je ešte veľa nocí.

Veža Inis Vitre mala niekoľko kúpeľní, naozaj luxusných, žiariacich mramorom a ligotavých od mosadze, vyhrievaných hypokaustom, umiestneným niekde v pivnici. Condwiramurs ne-

váhala okupovať vaňu celé hodiny, ale aj tak sa v dohodnutom čase stretávala s Nimue v kúpeli, v malej drevenej búde s mostíkom, čo viedol do jazera. Mokré sedávali na lavičkách v pare, čo stúpala z oblievaných rozpálených kameňov, lenivo sa švihali brezovými metličkami, slaný pot im stekal do očí.

– Ak to správne chápem, – utrela si tvár Condwiramurs, – moja prax na Inis Vitre má spočívať v tom, že mám vysnívať všetky biele miesta legendy o zaklínačovi a zaklínačke?

– Pochopila si to správne.

– Za dňa sa mám pri prezeraní grafík a debatách pripravovať na sen, aby som v noci mohla vysnívať pravdivú, všeobecne neznámu verziu danej udalosti?

Tentoraz Nimue ani neuznala za potrebné potvrdzovať jej domnienku. Párkrát sa ešte švihla metličkou, vstala, naliala vodu na rozpálené kamene. Para zasyčala, horúčava jej na chvíľu vyrazila dych.

Potom na seba vyliala zvyšok vody z vedierka. Condwiramurs obdivovala jej postavu. I keď bola čarodejka nízka, bola proporčne dokonalá. Tvary aj pružnú pokožku jej mohla závidieť aj dvadsaťročná mladica. Condwiramurs, aby sme nehladali ďaleko, mala dvadsaťštyri. A závidela.

– Ak aj niečo vysnívam, – nadviazala a opäť si utrela spotenú tvár, – kde zoberieme istotu, že snívam pravdivú verziu? To naozaj neviem...

– O tom až o chvíľu, – prerušila ju Nimue. – Až vonku. Už mám dosť sedenia v tejto spare. Ochladíme sa. A potom sa porozprávame.

Aj toto patrilo k rituálu. Vybehli z búde, čapkali bosými nohami po doskách mostíka a potom s divým krikom skočili do jazera. Ponorili sa, ošpliechali, potom vyšli na mostík, kde si žmýkali vlasy.

Kráľ Rybár, zalarmovaný krikom a šplechotom vody, sa otáčal na svojej loďke, zaclonil si rukou oči a pozrel sa k nim, no hneď sa aj odvrátil a venoval sa rybárskemu náčinu. Condwiramurs takéto správanie považovala za urážlivé a trestuhodné.

Jej mienka o Kráľovi Rybárovi sa však predsa len trochu zmenila, keď si všimla, že čas, čo trávi na rybačke, venuje čítaniu. S knihou chodil dokonca aj na záchod, a nešlo o nič menšie ako *Speculum aureum*, dielo závažné a náročné. Ak sa teda počas prvých dní pobytu na Inis Vitre Condwiramurs byťku Nimue čudovala, po tomto už prestala. Bolo predsa jasné, že Kráľ Rybár je nevrlý grobian iba naoko. Podistým sa takto cítil bezpečne.

O to väčšou urážkou, pomyslela si Condwiramurs, a neodpustiteľnou bezočivosťou je venovať sa udiciam a návnadám, keď sa na mostíku producujú dve nahé ženské s telom ako nymfa, od ktorých by iní nevedeli odtrhnúť oči.

– Ak niečo vysnívam, – vrátila sa k téme, keď si osuškou utierala prsia, – čo zaručí, že som snívala pravdivé verzie? Poznám všetky literárne verzie legendy, od *Polstoročia poézie* od Blyskáča až po *Pani Jazera* Andreu Ravixa. Poznám velebného Jarreho, poznám všetky vedecké spracovania, o populárnych vydaniach ani nehovoriac. Všetky tieto lektúry zanechali stopu, museli ma ovplyvniť, nie som schopná ich eliminovať zo svojich snov. Je vôbec šanca striasť sa fikcie a vysnívaj pravdu?

– Je.

– Aká veľká?

– Taká ako tamtá, – pohybom hlavy ukázala Nimue na loďku na jazere, – taká, akú má Kráľ Rybár. Sama vidíš, jednodaj, bez oddychu nahadzuje háčiky. Zachytávajú sa o ne vodné rastliny, zatopené kriky, kmene, staré čižmy, utopenci a čertviečo ešte. Ale čas od času niečo predsa len uloví.

– Tak teda šťastný lov, – vzdychla si Condwiramurs a doobliekala sa. – Nahadzujme háčiky a lovme. Hľadáme pravdivé verzie legendy, vypárajme čalúnenie a podšívku, preklepme kufor pri hľadaní druhého dna. A čo ak druhé dno vôbec neexistuje? Pri všetkej úcte, Nimue, na tomto lovisku nie sme prvé. Aká je šanca, že nejaký detail unikol pozornosti húfom bádateľov, čo lovili pred nami? Že nám zanechali čo len jednu rybičku?

– Zanechali, – potvrdila s presvedčením Nimue pri rozčesávaní mokrých vlasov. – Na to, čo sami nevedeli, nahodili omietku výmyslov a krásnych rečí. Ale to obišli mlčaním.

– Napríklad?

– Zaklínačov zimný pobyt v Toussainte, aby sme nešli príliš ďaleko. Všetky verzie legendy sa tejto epizódy dotknú len krátkou vetou: „Hrdinovia strávili zimu v Toussainte.“ Ešte aj Blyskáč, ktorý svojim dobrodružstvám v tomto kniežatstve venoval dve kapitoly, je v prípade zaklínača prekvapujúco tajomný. Nestálo by teda za to zistiť, čo sa vlastne v tú zimu stalo? Po úteku z Belhavenu a stretnutí s elfom Avallac’hom v podzemnom komplexe Tir ná Béa Arainne? Po konflikte v Caed Myrkvide a po príhode s druidkami? Čo robil zaklínač v Toussainte od októbra do januára?

– Čo robil? Zimoval! – vyprskla adeptka. – Nemohol predsa ešte pred jarným odmäkom prekonať priesmyk. Jednoducho tam prezimoval a nudil sa. Nemožno sa čudovať, že neskorší autori tento nudný fragment života odbili lakonickým „prešla zima“. No ale ak treba, pokúsim sa niečo vysnívať. Máme nejaké obrazy alebo kresby?

Nimue sa usmiala.

– Máme dokonca jeden obrázok na obrázku.

Skálna freska zachytávala lovecký výjav. Chudé, ledabolo načrtnuté ľudské postavičky s lukmi a oštepami prenasledovali divými poskokmi veľkého fialového zubra. Zubrovi sa na boku tiahli tigrie pruhy a nad jeho lýrovito zahnutými rohmi sa vznášalo čosi, čo pripomínalo vážku.

– Tak toto, – pokýval hlavou Regis, – je ten obraz, čo namaľoval elf Avallac’h. Elf, ktorý veľa vedel.

– Áno, – pritakal Geralt. – Presne toto je tá maľba.

– Problém spočíva v tom, že v jaskyniach, ktoré sme dôkladne preskúmali, nie je ani stopa po elfoch či iných tvoroch, čo si spomínal.

– Boli tu. Teraz sa niekde poskrývali. Alebo odišli.

– To je nesporný fakt. Nezabúdaj, že sme boli ochotní vypočuť ťa iba na priamy príhovor flaminiky. Evidentne sa uznalo, že jedno vypočutie bude stačiť. Potom ako flaminika dosť kategoricky odmietla ďalej spolupracovať, naozaj neviem, čo by si ešte mohol urobiť. Ložíme po týchto jaskyniach celý deň. Nemôžem sa zbaviť dojmu, že to nemá nijaký zmysel.

– Ani ja, – trpko sa pridala zaklínač. – Mám rovnaký pocit. Nikdy elfov nepochopím. Ale prinajmenšom už viem, prečo nimi väčšina ľudí nie je až taká nadšená. Ťažko sa totiž ubrániť pocitu, že si z nás uťahujú. Všetkým, čo robia, čo vravia, čo si myslia, si z nás elfovia jednoducho strieľajú. Vysmieľajú sa nám.

– Hovorí z teba antropomorfizmus.

– Možno tak trochu. Ale dojem zostáva.

– Čo urobíme?

– Vrátime sa do Caed Myrkvidu, za Cahirom – druidky mu už určite vyliečili oskalpovanú lebku. Hneď potom naskočíme na kone a využijeme pozvanie kňaznej Anny Henrietty. Nerobksichty, upír. Milva má polámané rebrá, Cahir rozbitú hlavu, trocha odpočinku v Toussainte obidvom iba prospeje. A treba pomôcť Blyskáčovi, lebo podľa všetkého sa dostal do poriadnej kaše.

– Nuž čo, – vzdychol si Regis, – nech je tak. Budem sa musieť držať ďalej od zrkadiel a psov, dávať pozor na čarodejov a telepatov... A keby ma niečo aj tak prezradilo, spolieham sa na teba.

– Môžeš, – slúbil vážne Geralt. – Nenechám ťa v šтиchu, priateľko.

Vampír sa usmial a, keďže boli sami, prezentoval sa parádny m upírsnym chrupom.

– Priateľko?

– Hovorí zo mňa antropomorfizmus. No poďme, vymotajme sa už konečne z týchto jaskýň, priateľko. Lebo tu asi nezískame nič iné, iba reumu.

– Nanajvýš tú. Iba ak... Geralt? Tir ná Beá Arainne, elfská nekropola, podľa toho, čo si videl, je asi za tou skalnou maľbou, presne za tou stenou... Možno by sa tam dalo dostať, keby... No vieš, keby sme ju prebúrali. Nenapadlo ti niečo také?

– Nie. Nenapadlo.

Kráľovi Rybárovi sa opäť pošťastilo, lebo na večeru boli údené sivone. Ryby boli také chutné, že včerajšia skúsenosť vyšla navnivoč – Condwiramurs sa znovu objedla.

Condwiramurs si odgrgla údeným sivoňom. Je načase ísť spať, pomyslela si, keď sa už druhý raz pristihla pri tom, že stránky knihy obracia len mechanicky a vôbec nevníma obsah. Najvyšší čas snívaf.

So zívnutím odložila knihu. Premiestnila podušky z čítacej polohy do pohodlnej spacej. Zaklínadlom zhasla lampáš a izba sa okamžite ponorila do nepreniknuteľnej tmy, hustej ako melasa. Ťažké velúrové závesy boli dokonale zatiahnuté – adeptka už dávno zistila, že v úplnej tme sa jej sníva lepšie. Čo si vybrať, uvažovala, keď sa prehadzovala na prestieradle. Nechať sa unášať snami alebo sa pokúsiť ukotviť?

Napriek hrdým ubezpečeniam si snívačky nepamätali ani polovicu zo svojich vešteckých snov, značná časť zostávala v pamäti oneiromantiek ako galimatiáš obrázkov meniacich farbu a tvar ako kaleidoskop, detská hračka zo sklíčok a zrkadielok. Polovica biedy bola, ak obrázkom chýbala akákoľvek súvislosť a dokonca čo len ilúzia nejakého zmyslu – v takom prípade sa bolo treba na ne vykašľať a venovať sa každodenným záležitostiam. Podľa princípu: Nepamätám si, to znamená, nestálo to za zapamätanie. V žargóne snívačiek sa takéto sny nazývali „smeti“.

Horšia a tak trochu chúlостivá záležitosť boli „prízraky“ – sny, z ktorých si snívačky pamätali iba fragmenty, nanajvýš čriepky významov, sny, po ktorých ráno zostal len nejasný pocit prijatého signálu. Ak sa navyše „prízrak“ opakoval, snívačka si mohla byť istá, že mala do činenia so snom s významnou oneiromantickou hodnotou. Vtedy sa snívačka pomocou sústredenia a autosugescie usilovala prinútiť k opakovanému, tentoraz presnejšiemu presnívaniu konkrétneho „prízraku“. Najlepšie výsledky poskytovala metóda prinútenia sa do nového snívania hneď po prebudení – to sa nazývalo „zaháčkovanie“. Ak sa sen nedal „zaháčkovať“, zostával pokus znovu vyvolať danú snovú vidinu pri niektorej z ďalších seáns prostredníctvom koncentrácie a meditácie pred ďalším zaspaním. Takéto programovanie snívania sa označovalo ako „ukotvenie“.

Po dvanástich nociach strávených na ostrove mala Condwiramurs už tri listy, tri zostavy snov. Bol to zoznam obdivuhodných úspechov – zoznam „prízrakov“, ktoré sa snívačke podarilo „zaháčkovať“ alebo „ukotviť“. Medzi takéto patrili sny o rebélii na ostrove Thanedd a o ceste zaklínača a jeho družiny za fujavice cez priesmyk Malheur, cez jarné plúšte a po blatisťých cestách v doline Sudduth. Bol tu – a s tým sa adeptka čarodějke nepriznala – aj zoznam neúspechov, snov, ktoré napriek úsiliu zostávali stále tajomstvom. A aj pracovný zoznam – zoznam snov, ktoré čakali, kedy sa dostanú na rad.

A existoval aj ďalší sen, zvláštny, ale veľmi príjemný, vracal sa v čriepkach a zábleskoch, v neuchopiteľných zvukoch a hodvábnom dotyku.

Milý, clivý sen.

No dobre, pomyslela si Condwiramurs, keď zatvárala oči. Nech je to teda on.

– Podľa všetkého už viem, čomu sa venoval zaklínač, keď trávil zimu v Toussainte.

– Ale no prosím, – Nimue zdvihla oči ponad okuliare a od rukopisu, v ktorom práve listovala. – Takže si niečo predsa len vysnívala?

– Pravdaže! – vystatovačne zvolala Condwiramurs. – Vysnívala! Zaklínača Geralta a ženu s krátkymi čiernymi vlasmi a zelenými očami. Neviem, kto to mohol byť. Možno tá kňažná, o ktorej píše v pamätiach Blyskáč?

– Tak to si asi nečítala dosť pozorne, – schladila ju čarodejka, – Blyskáč opisuje kňažnú Anariettu presne a ďalšie prameňe potvrdzujú, že vlasy mala, citujem, gaštanovej farby, lesklé, žiarivé ako zlatá aureola.

– To teda nemohla byť ona, – súhlasila adeptka. – Tá moja bola čierna. Celkom ako uhoľ. A sen bol... Hmmmm... Zaujímavý.

– Pozorne počúvam.

– Rozprávali sa. Ale nebol to bežný rozhovor.

– Čo na ňom bolo také nezvyčajné?

– Väčšinu času mala nohy vyložené na jeho pleciach.

– Povedz mi, Geralt, veríš v lásku na prvý pohľad?

– A ty veríš?

– Verím.

– Teraz už viem, čo nás spojilo. Protiklady sa priťahujú.

– Nebuď cynický.

– Prečo? Cynizmus vraj dokazuje inteligenciu.

– To nie je pravda. Cynizmus, pri všetkej svojej pseudointeligentnej aure, je odporne neúprimný. A ja neznášam neúprimnosť. Keď už sme pri tom... Povedz mi, zaklínač, čo na mne ľúbiš najviac?

– Toto.

– Upadáš z cynizmu do triviálnosti a banality. Skús to ešte raz.

– Najviac na tebe ľúbim tvoju rozum, tvoju inteligenciu a tvoju duševnú hĺbkú. Tvoju nezávislosť a slobodu, tvoju...

– Nechápeš, kde sa v tebe berie toľko sarkazmu.

– To nebol sarkazmus, to bol žart.

– Takéto žarty neznášam. Tobôž keď nezaznejú v pravej chvíli. Všetko, môj drahý, má svoj čas; na všetky veci pod nehom je určená správna hodina. Je čas mlčať a čas rozprávať, čas plakať a čas smiať sa, čas siať a čas stlať, pardon, čas žať, čas žartov a čas vážnosti...

– Čas na telesné pôžitky a čas, keď sa ich treba zdržať?

– No tak, neber to až tak doslovne! Radšej predpokladajme, že teraz je čas komplimentov. Milovať sa bez komplimentov mi závaňa fyziológiou a fyziológia je prázdna. Hovor mi komplimenty!

– Nikto od Jarugy až po Buine nemá takú krásnu ričku ako ty.

– No dajsamisvete, tak teraz ma pre zmenu prirovnáva k nejakým barbarickým severským riečkam. Ak obídeme samotnú kvalitu metafory, nemohol si povedať: od Alby po Veldu? Alebo: od Alby po Sansretour?

– V živote som nebol pri Albe. Usilujem sa vyhnúť výrokom, za ktorými nestojí životná skúsenosť.

– Ach! Naozaj? Nazdávam sa teda, že zadkov, keďže o nich bola reč, si musel vidieť a zakúsiť viac než dosť, keď si o nich trúfaš takto rozhodovať! Čo vravíš, bielovlasý? Koľko ženských si mal predou mnou? Há? Dala som ti otázku, zaklínač! Nie, nie, laby preč, nechaj ma, takto sa veru odpovedi nevyhneš. Koľko žien si mal predou mnou?

– Nemal som nijakú. Si moja prvá.

– Konečne!

Nimue už dlhšiu chvíľu študovala obraz zachytávajúci subtílnym *chiaroscuro* desať žien sediacich okolo okrúhleho stola.

– Škoda, – ozvala sa napokon, – že nevieme, ako vyzerali naozaj.

– Veľmajsterky? – vyprskla Condwiramurs. – Existuje predsa množstvo ich portrétov! Veď v samotnej Aretuze...

– Povedala som: naozaj, – zastavila ju Nimue. – Nejde mi o lichotivé podobizne namaľované podľa iných vylepšených portrétov. Nezabúdaj, bol čas ničenia obrazov čarodejok. Ba aj samotných čarodejok. A potom nastal čas propagandy, keď majsterky museli už svojím výzorom vzbudzovať úctu, obdiv a nábožný strach. Z toho obdobia pochádzajú všetky *Zasadnutia Lóže, Sprisahania* a *Konventy*, plátna a grafiky zobrazujúce stôl a pri ňom desať úžasných, oslnivo pôvabných žien. Ale pravdivé, autentické portréty neexistujú. Hádám sú len dve výnimky. Autentický je portrét Margarity Laux-Antille, ktorý visí v Aretuze na ostrove Thanedd, ktorý sa zázrakom uchoval po požiari. Autentický je aj portrét Shealy de Tancarville v Ensenade v Lan Exeteri.

– A čo ten portrét Francesky Findabair, čo namaľovali elfovia a visí vo vengerberskej Pinakotéke?

– Falzifikát. Keď sa otvorili Dvere a elfovia odišli, vzali so sebou všetky umelecké diela, nenechali ani jeden obraz. Nevieme, či Sedmokráska z Dolín bola naozaj taká krásna, ako sa to uchovalo ústnym podaním. Vôbec netušíme, ako vyzerala Ida Emean. A keďže v Nilfgaarde sa portréty čarodejok ničili mimoriadne usilovne a dôkladne, nemáme ani predstavu o skutočnom vzhľade Assire var Anahid a Fringilly Vigo.

– Akceptujme však a dohodnime sa, – vzdychla si Condwiramurs, – že všetky vyzerali presne tak, ako ich neskôr zobrazili. Dôstojné, vznešené, dobré a múdre, starostlivé, spravodlivé a ušlachtilé. A krásne, priam ochromujúco krásne... Akceptujme to. Bude sa nám takto ľahšie žiť.

Denné činnosti na Inis Vitre nadobudli charakter tak trochu nudnej rutiny. Analýza snov Condwiramurs, ktorá sa začínala už pri

raňajkách, sa zvyčajne natiahla až do poludnia. Čas medzi poludním a obedom adeptka trávila na prechádzke – ale aj to sa už one-dlho zmenilo na rutinu a nudu. Ťažko sa čudovať. Za hodinu sa dal ostrov obísť aj dvakrát, pričom na obdiv boli k dispozícii také veci ako granit, zakrpatená borovica, štrk, mušle, voda a čajky.

Po obede, po dlhej sieste, nasledovali diskusie, prezera-nie kníh, zvitkov a manuskriptov, prehliadka obrazov, grafík a máp. A dlhé, do noci trvajúce debaty o vzájomnom vzťahu legendy a pravdy...

A potom nastúpili noci a sny. Rôzne sny. Celibát dával o sebe vedieť. Namiesto tajomstiev zaklínačskej legendy sa Condwira-murs snívalo o Kráľovi Rybárovi v najrozmanitejších situáciách, od krajne neerotických až po extrémne erotické. V krajne nee-rotickom sne ju Kráľ Rybár ťahal na vlasce za loďkou. Vesloval pomaly a ospanlivo, a tak sa ponárala pod vodu, topila sa, dusila a navyše ňou lomcoval príšerný strach – cítila, že z dna jazera sa odliepa a k hladine stúpa čosi odporné, čosi, čo chce prehltnúť návnadu ťahanú za loďkou, návnadu, ktorou bola práve ona. Už-úž ju to niečo chytilo, keď sa Kráľ Rybár zaprel mocnejšie do ve-siel a odtiahol ju z dosahu čelustí neviditeľného dravca. Vlečená ďalej začala sa znovu dusiť vodou – vtedy sa obvykle zobudila.

V sne, ktorý bol jednoznačne erotický, prevesená cez okraj kľačala na dne rozhojdanej loďky, Kráľ Rybár ju držal za krk a s vervou ju zozadu obrábal. Pritom mrmlal, chrčal a odpľú-val. Okrem fyzickej rozkoše Condwiramurs cítila aj obavy, kto-ré jej skrúcali črevá – čo bude, ak ich Nimue prichytí? Náhle vo vode jazera zazrela hrozivo rozškľabenú tvár malej čarodejky... a zobudila sa, celá zaliata potom.

Rýchlo vstala, otvorila okno, opájala sa nočným vzduchom, mesačným svetlom, hmlou, čo sa hrnula od jazera.

A snívala ďalej.

Veža Inis Vitre mala terasu na pilieroch, prečnievajúcu nad jazero. Spočiatku Condwiramurs tejto záležitosti nevenovala pozornosť, napokon sa však nad ňou začala zamýšľať. Terasa bola zvláštna, lebo bola absolútne neprístupná. Z nijakej inej miestnosti veže sa nedalo na túto terasu dostať. Keďže si Condwiramurs uvedomovala, že sídla čarodejok sa nemôžu bez takýchto tajomných anomálií zaobiť, vôbec sa na ňu nepýtala. Ani keď si pri prechádzke po brehu jazera všimla Nimue, ako ju pozoruje z tej terasy, nedostupnej, ako sa ukázalo, iba pre nepovoláných a nezasvätených.

Namosúrená, že je pokladaná za nepovolanú, predstierala, že sa nič nestalo. Ale netrvalo dlho a tajomstvo sa vysvetlilo.

Bolo to potom, ako ju navštívila séria snov vyvolaných akvarelnými Wilmy Wessely. Maliarka, evidentne fascinovaná práve týmto fragmentom legendy, všetky svoje diela venovala Ciri vo Veži Lastovičky.

– Po týchto obrázkoch mám čudné sny, – postážovala sa adeptka na druhý deň ráno. – Snívam... obrázky. Stále tie isté obrázky. Nie situácie, nie výjavy, ale obrázky. Ciri na cimburí veže... Nehybný obrázok.

– A nič viac? Nijaké vnemy okrem tých zrakových?

Nimue, prirodzene, vedela, že taká schopná snívačka ako Condwiramurs sníva všetkými zmyslami – vníma nielen zrakom, ako väčšina ľudí, ale aj sluchom, hmatom, čuchom –, ba dokonca aj chuťou.

– Nič, – zavrtila hlavou Condwiramurs. – Iba...

– No, no?

– Myšlienka. Úporná myšlienka. Že nad týmto jazerom, v tejto veži vôbec nie som pani, ale väzeň.

– Pod'so mnou.

Tak ako si Condwiramurs domyslela, prístup na terasu bol možný len zo súkromných komnát čarodejky, čistučkých, pedantne uprataných, santalovým drevom, myrhou, levandulou

a naftalínom voňajúcich miestností. Bolo treba použiť malé tajné dverka a točité schody, čo viedli nadol. Až potom sa dalo vyjsť tam, kde bolo treba.

Komnata, na rozdiel od ostatných, nemala na stenách obloženie ani tapisérie, bola iba nabielo natretá a vďaka tomu veľmi svetlá. O to svetlejšia, že jej dominovalo obrovské trojdielne okno a presklené dvere, čo viedli rovno na terasu čnejúcu nad jazerom.

Jediným nábytkom v komnate boli dve kreslá, obrovské zrkadlo v oválnom mahagónovom ráme a čosi ako stojan s horizontálnym ramenom, na ktorom visel gobelín. Gobelín meral asi tak päť krát sedem stôp a strapcami dosahoval až na podlahu.

Scéna na ňom zachytávala skalný útes nad horským jazerom. Hrad vtisnutý do útesu akoby bol súčasťou skalnej steny. Bol to hrad, ktorý Condwiramurs dobre poznala. Z početných ilustrácií.

– Vilgefortzova citadela, miesto, kde väznil Yennefer. Miesto, kde sa skončila legenda.

– Presne tak, – pritakala zdanlivo ľahostajne Nimue. – Tam sa skončila legenda, teda aspoň v jej známych verziách. Poznáme práve tieto verzie, preto sa nám zdá, že poznáme zakončenie. Ciri ušla z Veže Lastovičky, kde bola, ako si to vysnila, väzňom. Keď pochopila, čo jej chcú urobiť, ušla. Legenda udáva množstvo verzií tohto úteku...

– Mne, – prerušila ju Condwiramurs, – sa najviac páči tá, v ktorej za seba hádzala rôzne predmety. Hrebeň, jablko a šatku. Ale...

– Condwiramurs.

– Prepáč mi to.

– Ako som povedala, verzií úteku je veľa. Stále však nie je celkom jasné, akým spôsobom sa Ciri z Veže Lastovičky dostala rovno do Vilgefortzovho hradu. Vežu Lastovičky vysnívať nemôžeš. Skús teda vysnívať hrad. Dôkladne si poobzeraj tento gobelín... Počúvaš ma?

– Toto zrkadlo... Je magické, však?

– Nie. Vytláčam si pred ním vriedky.

– Prosím o prepáčenie.

– Je to Hartmannovo zrkadlo, – vysvetľovala Nimue, keď si všimla adeptkin zmraštený nos a zarazený výraz. – Ak chceš, nazri. Len, prosím ťa, opatrne.

– Je to pravda, – spýtala sa Condwiramurs hlasom rozochveným od vzrušenia, – že z Hartmanna sa dá prejsť do iných...

– Svetov? Pravdaže. Ale nie hneď, nie bez prípravy, meditácií, koncentrácie a kopy iných vecí. Keď som ti odporučila opatrnosť, mala som na mysli niečo iné.

– Čo?

– Funguje to na obidve strany. Z Hartmanna vždy môže aj niečo vyjsť.

– Vieš, Nimue... Keď sa dívam na tento gobelín...

– Snívala si?

– Snívala. Ale akosi čudne. Z vtácej perspektívy. Bola som vták... Videla som ten hrad zvonku. Nemohla som sa dostať dnu. Niečo mi bránilo vstúpiť.

– Pozeraj sa na gobelín, – prikázala Nimue. – Dívaj sa na citadelu. Pozeraj sa na ňu pozorne, sústreď sa na každý detail. Skoncentruj sa, intenzívne, ostro si vry ten obraz do pamäti. Chcem, aby si sa tam vo sne dostala, aby si vošla dnu. Je dôležité, aby si tam vošla.

Vonku za múrmi hradu musela vyčíňať naozaj čertovská víchrica, oheň v kozube priam hukotal a rýchlo pohlcoval polená. Yennefer si vychutnávala teplo. Jej terajšie väzenie bolo síce nepomerne oveľa teplejšie než mokrý brloh, v ktorom strávila takmer dva me-

siace, ale aj tak jej drkotali zuby. Vo väzení celkom stratila predstavu o čase, a neskôr sa nikto neunúval informovať ju o dátume, ale bola si istá, že je zima, december, možno dokonca január.

– Jedz, Yennefer, – oslovil ju Vilgefortz. – Jedz, prosím ťa, nehanbi sa.

Čarodejke ani na um neprišlo ostýchať sa. Ak sa pomerne pomaly a nešikovne vyrovnávala s kurčatom, tak výhradne preto, že jej sotva zahojené prsty boli stále gramblivé a stuhnuté, nevedela v nich poriadne udržať nôž a vidličku. A jeť rukami nechcela – Vilgefortzovi aj ostatným besedníkom, čarodejovým hosťom, chcela dať najavo nadradenosť.

– S úprimnou lútosťou ti musím oznámiť, – pokračoval Vilgefortz a prstami pohládzať stopku kalicha, – že Ciri, tvoja chovankyňa, sa s týmto svetom rozlúčila. Obviňovať za to môžeš iba sama seba, Yennefer. A svoju nezmyselnú tvrdohlavosť.

Jeden z hostí, nevysoký, tmavovlasý muž, prudko kýchol a vysmrkal sa do batistovej vreckovky. Nos mal opuchnutý, celý červený a evidentne poriadne upchatý.

– Na zdravie, – zaželala mu Yennefer, ktorú Vilgefortzove zlovestné slová vôbec nevyviedli z miery. – Kde ste tak ukrutne nachladli, milý pane? Zastali ste si po kúpeli do prievanu?

Ďalší hosť, veľký, chudý, s čudne vyblednutými očami, sa zrazu zarehotal. Ten nachladnutý, hoci sa mu tvár zmražila od zlosti, poďakoval čarodejke úklonom a krátkou, nádchou presýtenou vetou. Nie dosť krátkou na to, aby nezachytila nilfgaardsky prízvuk.

Vilgefortz k nej otočil tvár. Nenosil už na hlave zlaté drôtené lešenie ani krištáľovú šošovku v očnej jamke, ale vyzeral ešte horšie ako vtedy, v lete, keď ho prvý raz uvidela zmračeného. Zregenerovaná očná guľa už fungovala, ale bola podstatne menšia ako tá pravá. Ten pohľad priam vyrážal dych.

– Ty, Yennefer, – precedil, – si podistým myslíš, že klamem, že ťa balamutím, skúšam ťa zlomiť. Ale prečo by som to robil?

Správou o smrti Ciri som bol zasiahnutý tak isto ako ty, čo vravím, viacej ako ty. Napokon, do tej dievčiny som vkladal veľké, celkom konkrétne nádeje, budoval som si plány, ktoré mohli rozhodnúť o mojej budúcnosti. No dievča už nežije a moje plány sa zrútili.

– To je dobre. – Yennefer s námahou krájala slivkami plnenú pečeň.

– No teba, – nadviazal čarodej, ignorujúc jej komentár, – spájal s Ciri iba hlúpy sentiment, zložený rovnomerne zo smútku vyvolaného vlastnou neplodnosťou, ako aj z pocitu viny. Áno, áno, Yennefer, pocit viny! Aktívne si sa predsa zúčastnila na krížení párov, na genetickom experimente, po ktorom prišla Ciri na svet. A svoje city si preorientovala na plod tohto nevydareného experimentu. Experimentátorom totiž chýbali vedomosti.

Yennefer mlčky zdvihla pohár a pripila mu na zdravie – v duchu sa modlila, aby jej nevypadol z prstov. Pomaly dospela k záveru, že prinajmenšom dva z nich zostanú stuhnuté veľmi dlho. Možno už navždy.

Vilgefortzom pri jej geste evidentne trhlo.

– Už je neskoro, stalo sa, – pretlačil cez stisnuté zuby. – Mala by si však vedieť, že ja som tie vedomosti mal. Keby som mal aj dievča, vedel by som tie vedomosti zužitkovať. Vskutku môžeš ľutovať, rozvinul by som tvoju zmrzačenú náhradu materského inštinktu. Aj keď si vyschnutá, sterilná ako kameň, mala by si vďaka mne nielen dcéru, ale aj vnučku. Alebo aspoň náhradu vnučky.

Yennefer pohrdavo vyprskla, hoci vo vnútri priam kypela od zúrivosti.

– Skutočne mi je ľúto, že ti musím pokaziť skvelú náladu, drahá moja, – vyhlásil chladne čarodej. – Podistým ťa zarmútiť aj správa, že ani zaklínač Geralt z Rivie už nežije. Veru, veru, ten istý Geralt, s ktorým ťa, podobne ako s Ciri, spájal surogát emócie, smiešny, hlúpy, presladený sentiment, až sa mi z toho

obracal žalúdok. Mala by si vedieť, Yennefer, že náš drahý zaklínač sa rozlúčil s týmto svetom skutočne ohnivo a priam výpravne. Pre tento koniec si však vôbec nemusíš robiť výčitky. Za zaklínačovú smrť nemôžeš ani v najmenšom. Za všetku haravaru okolo neho môžem ja sám. Ochutnaj z tých marinovaných hrušiek, sú naozaj výborné.

Vo fialkových očiach Yennefer vzbĺkla chladná nenávisť. Vilgefortz sa rozosmial.

– Takúto ťa mám rád, – skonštatoval. – Fakticky, keby som nemal náramok z dwimeritu, spálila by si ma na popol. Ale dwimerit funguje, takže ma môžeš prepaľovať nanajvýš pohľadom.

Ten nachladnutý kýchol, vysmrkal sa a začal kašľať, až mu z očí vytryskli slzy. Vysoký si obzeral čarodejku nepríjemnými očami.

– A kdeže je pán Rience? – spýtala sa Yennefer, zámerne pretahujúc slová. – Pán Rience, ktorý mi toľko nasľuboval, narozprával, čo všetko so mnou urobí. Kdeže je pán Schirrá, ktorý si nikdy nenechal ujsť príležitosť, aby ma sotil, prípadne kopol? Prečo sa strážnici, ešte prednedávnom takí sprostí grobiani, začali voči mne správať tak ukrutne úctivo? Nie, Vilgefortz, nemusíš odpovedať. Viem to. To, čo si hovoril, je jedna veľká lož. Ciri sa ti vyšmykla a Geralt ti takisto ubzikol, ba určite stihol pritom pripraviť tvojim drákom krvavý kúpeľ. A čo teraz? Plány sa rozpadli, zmenili sa na prach, sám si to priznal, sny o moci sa rozplynuli ako dym. A čarodeji a Dijkstra ťa už takmer majú, už ťa zamerali. Nie bez príčiny a nie zo súcitu si ma prestal mučiť a nútiť hľadať skenom Ciri. A cisár Emhyr zatahuje slučku a je zlý, pekelné zlý. Ess a tearth, me tiarn? A'pleine a cales, ellea?

– Hovorím obecnou rečou, – ozval sa ten nachladnutý. Vydržal jej prenikavý pohľad. – A volám sa Stefan Skellen. A vôbec nemám plné gate. Ba stále sa mi vidí, že som v oveľa lepšej situácii ako vy, pani Yennefer.

Prejav ho unavil, opäť sa rozkašľal a vysmrkal do premočeného batistu. Vilgefortz udrel dlaňou po stole.

– Zábava sa skončila, – vyhlásil a strašidelne zagúľal svojím miniatúrnym okom. – Vez, Yennefer, že ťa už nepotrebujem. V podstate by som mal prikázať, aby ťa zašili do vreca a utopili v jazere; lenže ja takéto prostriedky využívam len nerád a s najvyšším odporom. Do chvíle, kým mi okolnosti dovoľia, alebo kým nebudem musieť pristúpiť k inému rozhodnutiu, zostaneš v izolácii. Upozorňujem však, že nepripustím, aby si mi robila problémy. Ak sa znovu rozhodneš pre hladovku, buď si istá, že už nebudem, tak ako v októbri, strácať čas na prikrmovanie cez rúrku. Jednoducho ťa nechám zdochnúť od hladu. A v prípade pokusu o útek sú rozkazy strážnikom celkom jednoznačné. A teraz zbohom. Ak si už, prirodzene, ukojila svoj hlad...

– Nie, – s rozmachom hodila Yennefer obrúsok na stôl. – Možno by som si ešte niečo dala, ale táto spoločnosť mi odoberá chuť. Lúčim sa s pánmi.

Stefan Skellen kýchol a rozkašľal sa. Ten s vyblednutými očami si ju premeral zlým pohľadom a zlovestne sa usmial. Vilgefortz sa pozeral kamsi bokom.

Ako zvyčajne, keď ju viedli z väzenia alebo do väzenia, pokúšala sa Yennefer zorientovať, kde je, získať aspoň čriepky informácií, čo by jej pomohli pri plánovanom úteku. A zakaždým ju čakalo sklamanie. Hrad nemal okná, cez ktoré by zazrela okolité územie alebo aspoň slnko, aby určila svetové strany. Telepatia nebola možná, dva ťažké náramky a obruče z dwimeritu účinne likvidovali všetky pokusy o použitie mágie.

Komnata, kde ju väznili, bola studená a strohá ako pustovnícka cela. Yennefer si však spomenula na radostný deň, keď ju sem preniesli z podzemia, z pivnice, na dne ktorej stála kaluž páchnucej vody a na stenách kvitli pleseň a sanitra. Z pivnice, kde ju krmili pomyjami, aké jej potkany bez námahy vytrhli zo zmrzačených prstov. Keď jej asi po dvoch mesiacoch zložili okovy a vytiahli ju odtiaľ, ba dovolili sa jej aj vykúpať, Yennefer sa priam rozplynula od šťastia. Komnatka, do ktorej ju preniesli,